"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul IV, Nr. 55, **FEBRUARIE 2008** Apare la **jumătatea** lunii **2 RON** (20.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Editorial: "LĂSAŢI COPIII SĂ VINĂ LA MINE!"

Am scris titlul articolului, şi nu îmi găsesc cuvintele şi nu descopăr ordinea logică în care să îmi îngrop explozia de indignare!

Mă gândesc să mă opresc aici cu trădarea simţămintelor mele; să merg mai departe? să *las altora exprimările diplomatice pline de înţelesuri subtile?* ***Să menajez sensibilităţile cui?***

Poate doar ale hârtiei!

Să accept că o ură profundă mă macină împotriva tuturor acelora care vor să dărâme tot ce nu au construit ei vreodată, pe toţi cei hotărâţi să sacrifice pe altarul jalnicei şi insignifiantei lor existenţe, sufletul zămislit în milenii de iubire şi bărbăţie, de dragoste şi gingăşie, al acestui Neam?

În august se împlinesc 60 de ani de când tovarăşa Ana Pauker a dat ordin să fie scoasă religia din şcoli; ordinul a fost executat şi **a trebuit să moară 1000 de tineri şi copii cu privirea limpede şi inimile curate pentru ca după 1989 religia să îşi reia locul firesc în şcoala românească.**

Cine era tovarăşa Ana Pauker şi care era legătura ei cu Neamul românesc?

Era exponenta directă, călăul trimis de bolşevicii de la Kremlin să impună comunismul în România, cea care pierduse războiul în 1944. *Aceşti Români trebuiau să continue războiul alături de duşmanii lor dintotdeauna,* ***în favoarea acestor duşmani,*** *să îi ajute, cu preţul a 250 000 de pierderi omeneşti, să-şi pună cizma murdară şi însângerată pe o jumătate de Europă.*

Legătura ei cu România?

De neam: nici una; de religie: nici una; făcuse puşcărie în România, atât! Acuzată de activitate subversivă în favoarea Rusiei şi a

Goblen

bolşevismului.

Era persoana potrivită din punct de vedere al sarcinilor ***ei***?

Da!

Singurul lucru care o lega de acest popor ere ura, ura nemărginită a fostului puşcăriaş, *şi ura moştenită din neam.*

Şi acum, întrebările:

Au năvălit iarăşi ruşii, şi îşi impun iarăşi politica criminală?

Nu, ruşii sunt, cel puţin aparent, acolo.

Smaranda Enache, preşedinta „Ligii pentru Europa", pentru cine trudeşte? ***Avem alţi stăpâni veniţi cu tancurile în România, ca în 1944?*** Sunt o componentă a bolşevismului, cu altă firmă?

Ce i-a trezit şi îi întreţine ura împotriva Românilor, a creştinismului, în aşa măsură încât să atace esenţa supravieţuirii poporului român? Ce o face să ceară scoaterea religiei din şcoli, în numele "societăţii civile"? ***Este ea societatea civilă?*** *De când?* ***Şi restul, de 20 de milioane de români, ce sunt?***

De ce nu face tov. preşedinte un referendum? *Este un lucru mult şai important decât a fi sau a nu fi Tr. Băsescu preşedinte!*

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea Codreanu

"LĂSAȚI COPIII SĂ VINĂ LA MINE!"

(continuare din pag. 1)

Și această „fostă" activistă comunistă și informatoare a Securității, Smaranda Enache, dacă a fost în slujba celui care o plătea mai bine, avem vreun motiv să credem că acum face ceea ce face, altfel decât bine plătită?

Cine te plătește să ataci creștinismul?

Dușmanii creștinismului și ai creștinilor!

Ofensiva iudaică fără precedent

Dacă după al doilea război mondial tactica iudeo-comunistă se baza pe exercitarea terorii împotriva românilor, de fapt a românilor care eventual – repet: eventual, ar fi putut să aibă un cuvânt de spus, să își manifeste într-un fel oarecare cât de vag nemulțumirea, ca să nu mai vorbim de împotrivire (**1.115.000 de arestări și condamnări, 500.000 de morți prin execuții directe, în detenție sau din cauza detenției**), ***după 1989, tactica iudaismului s-a schimbat.***

Comunismul în numele căruia au dezlănțuit marele genocid postbelic, a căzut în dizgrație, ca un instrument învechit, dat la gunoi. Au ajuns "**înțelepții**" la concluzia că galopul lor de cucerire a României, transformarea ei într-o parcare iudaică, așa cum am mai spus, trebuie să îmbrace forme mai subtile, mai persuasive.

Galop subtil?

Să fim serioși: *galopul lor este în mod normal zgomotos, brutal!*

Stupoare: **jumătate din populația țării se pare că nu observă nimic, iar restul privește cu un ochi indiferent manevrele de transformare a României într-o colonie și a românilor în cetățeni de categoria a doua**, cu destinații precise și limitate.

Despre ofensiva economică am vorbit și vom mai vorbi, luând în considerație faptul că reprezintă baza de plecare pentru tot ce a urmat; voi aminti numai că într-un articol apărut în „România liberă" din 25 ian. 2007, articol reprodus (tradus) din ***ziarul parizian „Le Monde", ziar care, bineînțeles, nu este nici „naționalist", nici „fascist", nici "legionar", se preciza, pentru cine are urechi de auzit, că în Israel sunt 500.000 de evrei care plâng cu lacrimi de crocodil după spațiul mioritic!***

<u>**Nu se scria nimic, nu se pomenea despre amintirile îngrozitoare cu care au rămas de pe urma holocaustului suferit de ei în România**</u>, în schimb se făcea publică informația că **3.500 de întreprinderi românești au fost cumpărate de cetățeni Israelieni și că 15.000 de "oameni de afaceri" trudesc din greu (umplând toate hotelurile de lux) la umflarea conturilor personale, cumpărând ieftin și vânzând scump!**

Se mulțumesc tovarășii cu atât?

Nici vorbă: cumpără posturile de televiziune și radio, au cumpărat deja toată presa; „ultimul mohican", Sorin Roșca Stănescu, a părăsit scena în pas alergător, după: Ion Cristoiu, C.T. Popescu, Petre Mihai Băcanu, Cornel Nistorescu!

Știți cum se motivează „pentru proști" trecerea ziarelor din posesia unor directori-proprietari români în mâna unor concerne „străine" de presă?

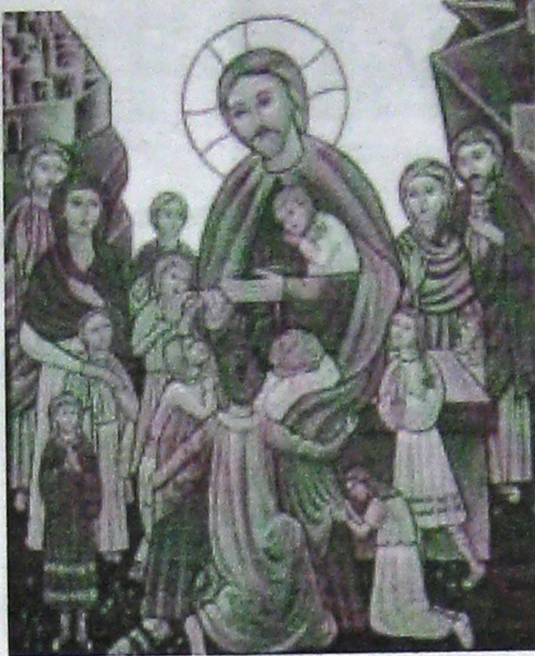
Nici mai mult nici mai puțin decât „un proces firesc de maturizare a presei" (tovarășul Halpert și nu știu mai cum, "Evenimentul zilei", 30 ian. 2008).

Să înțelegem de aici că scopul final al evoluției în presă este „maturizarea" și că aceasta nu poate avea loc decât prin preluarea ei de către marile trusturi internaționale de presă?

Este vreun secret pentru cineva care a făcut „școala de liceu" cui aparțin aceste trusturi?

În perioada interbelică mai erau câteva mari cotidiene românești, pentru a aminti doar pe cel mai mare, „Universul"; acum se pare că nu a mai rămas decât „Jurnalul Național", proprietatea d-lui Dan Voiculescu!

Dar să continuăm raționamentul: **artileria grea pentru dirijarea opiniei publice a fost capturată, instalată pe poziții și a început (de vreo câțiva ani buni) „bombardamentul"**, având diverse scopuri, în funcție de planificare.

S-a început cu încercarea de convingere a românilor că au inițiat și executat un „Holocaust" al populației evreiești în timpul celui de al doilea război mondial, campanie susținută cu tărie și cu un potop de lacrimi de „tățuca" Băsescu, iar acum, după cunoscutul model iudeo-comunist, sapă cu dinții și cu *copitele despicate* la distrugerea suportului moral al românilor, creștinismul și biserica creștină.

Deocamdată să vorbim despre manevrele anticreștine de anvergură declanșate în România.

Voi începe cu acțiunea cea mai virulentă, de scoatere a icoanelor și a învățământului religios din școli, declanșată de profesorul din Buzău sau din jud. Buzău, Emil Moise, despre care am mai scris; el deschide sarabanda atacurilor directe împotriva Bisericii creștine, susținut de o presă „modernă", „maturizată" și care a avut ca rezultat ce: a deschis ochii românilor asupra complotului anticreștin" care se dospește în cuiburile de viperă ascunse în măruntaiele pământului și care devin publice prin intermediul unor tinichele care reprezintă expresia cea mai degradată a ființei umane. ***Niște imbecili sunt incapabili să observe că, printre altele, românul este și „Ghiță contra": bisericile sunt din ce în ce mai pline și o să vă împușcați de necaz: jumătate din ei sunt tineri.***

Iată că vine acum madama Smaranda Enache, care, dacă nu mai este ambasadoare în Finlanda, promovată la timpul respectiv de Emil Constantinescu și „*Grupul de Dialog Social*" (*Gabriela Adameșteanu, Andrei Oișteanu, H.R. Patapievici, Vladimir Tismăneanu, Andrei Cornea, Thomas Kleininger*, dar și *Gabriel Liiceanu, Stelian Tănase, Andrei Pleșu, Adrian Cioroianu* etc.); trebuie să își facă S.R.L-ul dumneaei, că este deja pe felie și dispusă la orice murdărie, și înființează „*Liga Pro Europa*", și mai apare și tovarășul Remus Cernea (din ce beznă sulfuroasă o fi apărut și ăsta?), reprezentant al așa-numitei „*Solidarități pentru Libertatea de Conștiință*", și cer, nici mai mult, nici mai puțin, scoaterea religiei din școli, interzicerea folosirii manualelor de religie până la 14 ani, când copiii ar avea discernământ să opteze sau nu pentru religie ca obiect de studiu. **Minciună ordinară a unor imbecili care uită să specifice că deja la ora actuală participarea la orele de religie este facultativă!!**

Pentru cei care au trăit invadarea României de către hoardele rusești, cu crimele, jafurile, violurile și cu tot ce a urmat, faptul că s-au găsit niște tinichele să readucă în scena socială niște practici pe care le-am detestat și le detestăm și acum, tot poporul Român, ne face să reacționăm cu hotărâre și indignare.

Oare să fie întâmplător că la exact 60 de ani tovarășa Enache – Pauker declanșează acest atac?

Ce concluzie trebuie să tragem noi: iudeo-masoneria se simte suficient de tare și socotește poporul român suficient de îngenuncheat încât să își permită atacuri la vâna cea mai puternică a Românului.

„Minoritatea ateistă și agresivă care vrea să elimine creștinismul ortodox din societatea românească a întocmit un raport în acest sens" (ziarul "*Ziua*", 21.01.2008). **Această acțiune a fost sponsorizată de ambasada Olandei**; ***ia să vedem ce vrea ambasada aceasta să ne învețe***: **ceea ce este legiferat la ei:**

- ***căsătoria între persoane de același sex;***
- ***înfierea de către aceste familii a copiilor;***
- ***libertatea consumării și comercializării drogurilor.***

Absolut evident sunt un exemplu de urmat și pentru Români - după părerea ONG-urilor de mai sus!

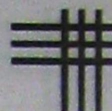
De fapt, așa-zisa opțiune este eliminată din start de acest trio - *Smaranda Pauker, Moise Nielt-Icoană și Remus Ciornea (sau Ciordea)*; **o alegere din partea copilului se poate face între două alternative: între participarea la ore de religie sau nu** - <u>**lucru valabil astăzi**</u>. ***Dacă elimini una dintre ele, este clar și pentru un prost că nu poate fi vorba de liberă opțiune!*** Oare aceste javre (să mă ierte bieții câini) consideră poporul român o adunătură de retardați?

Tovarășii iudeo-comuniști trebuie să înțeleagă clar un lucru: aceste hotărâri de maximă gravitate nu se pot lua în spatele ușilor închise - referindu-mă aici la ușile ministerelor care sunt înțesate de postcomuniști și filofripturiști, și la ușile unor „temple" ai căror membri se declară prin statut ca nefiind slujitori ai Neamului românesc.

Pag. 5 din *„Ziua"* de 21 ianuarie se intitulează *„Atac comunist la religie"* și dezbate problema mulțumitor; lipsește ceva, de importanță capitală, căci **se fac a nu observa relația dintre comunism și iudaism ca relația dintre ou și găină. De câte ori mă gândesc la atitudinea presei față de această relație, îmi vine în minte măsura de protecție a locuitorilor:** ***când o autostradă*** *trece* ***prin proximitatea unei localități, se face un panou special de 8-10 m înălțime***, *ca izolator acustic și vizual. Tu treci cu mașina pe autostradă, știi că dincolo de panouri sunt niște locuințe unde trăiesc niște oameni.* ***Oamenii de acolo știu bine ce este dincolo de panouri, constată că pe acolo nu se trece, ceva le închide orizontul, aud mai mult sau mai puțin zgomotul traficului și se obișnuiesc în final****, croindu-și un comportament de viață.* **În presa românească panoul există, a fost creat de fiecare ziarist, prin autocenzură, toți știu tot ce mișcă în spatele panoului și toți arborează un comportament și o privire plină de seninătate atunci când este vorba să-și arate atașamentul față de mondialism și promotorii lui; când vine vorba de apărarea intereselor Românești, le declară anacronice, nedemocratice, de sorginte fascistă etc., etc.**

Să îi lăsăm pe domnii ziariști în pace, mai ales că vor să își împace conștiința declarând că nu ei ar fi "sub vremi", ci "vremurile ar fi sub ei"; probabil că aceasta au înțeles că înseamnă profesiunea lor. ***Cine te hrănește, acela este bun, uitând că și cai sunt hrăniți ca să tragă căruța stăpânului, că și unii și alții au zăbala în gură și sunt dirijați cu hățurile.***

Cât despre cei trei contestatari ai creștinismului nostru, ar trebui să se gândească, între două reprize de lătrat la comandă și de gudurat la stăpâni, că **trădătorii de Neam au un loc bine stabilit în mintea milioanelor de Români** și creștini și, mai devreme sau mai târziu, îi vor ajunge blestemele noastre și mânia lui Dumnezeu!

CE-AȚI PIERDUT DVS. DIN VEDERE (I)

Luna aceasta a apărut în librării cartea "*Da! Sunt reacționar! Învierea Neamului întru Mihai Eminescu*" de dr. econ. Radu Mihai Crișan.

***

Udo Voigt, președintele formațiunii naționaliste Partidul Național Democrat, a asemănat raidurile criminale ale aviației britanice asupra Dresdei, cu „soluția finală nazistă", provocând astfel inflamarea organizațiilor evreiești. Un alt parlamentar german, Holger Apfel, a luat și el o atitudine asemănătoare la comemorarea acestor bombardamente.

Autoritățile germane au hotărât că bombardarea orașului Dresda din 1945, de către Aliați, poate fi numită în mod legal „holocaust".

Paul Spiegel, președintele Consiliului Central al Evreilor din Germania, a criticat autoritățile pentru neînceperea urmăririi penale a celor doi nemți.

Cu toate astea, se pare că dl. Spiegel n- a făcut "nici o brânză". Spre mulțumirea tuturor oamenilor normali din lumea asta mare.

***

Fostul avocat al lui Saddam Hussein, Curtis Doebbler, a mărturisit că în timpul procesului a primit amenințări cu moartea de la cadre din armata SUA și de la forțele israeliene de securitate.

Practic, el nu a primit accesul la clientul său.

Oricum, toată lumea știa că Saddam va fi asasinat de către "George Tufiș", (zis de unii și "Boschet"), așa că nedumerirea este: de ce mai trebuia mascarada aia penibilă de proces politic sovietic?

***

Ultimele noutăți despre cel mai mare lagăr în aer liber care a existat vreodată: *Gaza* (lagărul este înconjurat de sârmă ghimpată sub tensiune).

Aici trăiesc 1,2 milioane de palestinieni, pe o supraf. de 360 kmp, adică aprox. 3.333 locuitori / kmp, din care jumătate sunt copii sub 15 ani; dar din această suprafață trebuie scăzută însă aria rezervată coloniștilor evrei (protejați și ei de șanțuri, garduri și sârmă ghimpată)!

Se pare că unii băieți răi au supraviețuit lagărelor celui de-al doilea război mondial și au început să aplice cu plăcere ceea ce au văzut acolo. Dar despre ce se întâmplă de fapt în Gaza, amănunte într-un articol special.

***

Fostului președinte al *Comisiei pentru Drepturile Omului*, dl. Charles Tannock, i-a "scăpat păsărica" din gură: "Se spune că genocidul armenesc a inspirat planurile naziste de exterminare a evreilor. Cu toate acestea, în comparație cu holocaustul, majoritatea oamenilor știu foarte puține despre acesta" (este vorba de *campania de exterminare a armenilor începută la 24 aprilie 1915 și terminată în anul 1923, cu 1,5 milioane de victime*).

Care va să zică, nene Tannock, *chiar nu ți-ai dat seama până acum că holocaustul este marcă înregistrată evreiască și că nimeni altcineva nu are voie să se folosească de ea?!*

Pe de altă parte, șefii *Comisiei Mondiale a Holocaustului*, cei care dau verdicte dacă undeva în lume a fost genocid sau nu, sunt, evident, evrei. Iar aceștia hotărâseră în 2006 că Turcia i-a masacrat pe armeni. Cum Turcia a amenințat că va face pasul înapoi în colaborarea cu UE, în cazul în care acest verdict de genocid nu se schimbă, ce credeți că a făcut comisia respectivă? *Uite holocaustul, nu e genocidul!* Ca să fim mai clari pentru profani: *"holocaustul" este patentul evreiesc, restul popoarelor fiind supuse cel mult la "genocid"*. Dar... nu e voie să vorbiți despre asta!

***

Marea mafie economică a hotărât că "*goimea*" trebuie să plătească la centimă apelurile date în țările din UE și SUA, în timp ce pentru firmele pe care le conduc există servicii speciale ce le asigură convorbiri internaționale gratuite, costurile apelurilor fiind de fapt suportate doar de către amărâții de contribuabili. Vă oferim în premieră și dvs., "muritorilor de rând", un astfel de număr de telefon, prin care să puteți suna gratis în Europa și America: formați 0318110000, apoi veți auzi vocea unui robot care vă va indica cum trebuie să formați numărul; formați numărul cu prefix și apăsați tasta #.

Ce frumoasă este viața pentru "băieții deștepți", mânca-i-ar puricii să-i mănânce!

***

Dl. Maximillian Katz și ai săi cosângeni doresc, prin acțiunile din ce în ce mai isterice pe care le întreprind, să demoleze statuia lui N.C. Paulescu din curtea Facultății de Medicină.

Motivul este așa-zisul "antisemitism" al savantului român, veșnicul termen folosit fără nici o logică elementară de către oamenii cu rumeguș în cap.

D-le Katz, dacă mâncați (de la cofetărie) cu polonicul (produsul denumit și "rahat"), este foarte posibil să dați în diabet și să vă salveze tocmai insulina descoperită de cel a cărui statuie vreți să o demolați!

În fond și la urma urmei, cine sunteți dvs. pentru noi, românii? Chiar nu s-a găsit nimeni să vă ia de guler și să vă invite afară din țară atunci când deveniți obraznic?

***

Amiralul *Mikloș Horthy* a murit de bătrânețe la aprox. 89 de ani. *Mareșalul Antonescu* a fost asasinat de către bolșevici. Corelați asta cu faptul că *victimele evreiești din Ardealul aflat sub ocupație horthystă sunt atribuite românilor. Apoi cu faptul că Ungaria nu este acuzată de "antisemitism", cum este România*, și veți avea un tablou complet reprezentat de agresiunea evreiască fără seamăn, asupra istoriei și eroilor noștri. Ca și cum se mai îndoia cineva de lucrul acesta.

***

Avem informații tot mai dese despre hoțiile la care a se dedă gașca de "elitiști" produși de școala globalistă, prin intermediul *Institutului Cultural Român*, numiții H.R. Papapievici și Gabriel Liiceanu. Educația hominidului *H. R. Patapievici* nu putea fi dată decât de părintele său, *comunistul* Dioniș Patapievici. *Căci credem că sinagoga nu te poate învăța așa ceva.*

***

Un angajat român al fabricii de carne BFZ Brageler Fleischzerlelung din nordul Germaniei, a declarat pentru emisiunea „Report Mainz" a postului public de televiziune ARD, că atât el cât și ceilalți angajați români de aici sunt puși să combine carne stricată cu cea bună, iar apoi aceasta este exportată în România.

Există cinci plângeri și o înregistrare video în acest sens. "Nu puteai sta acolo să lucrezi. Miroseau foarte rău. Am și vomitat." - susține românul.

Fabricantul i-a obligat să desfacă cel puțin patru tone de carne stricată de pe capetele de porc, carne care prezenta scurgeri purulente. Amestecul era congelat și expediat și în România.

F.M.I.-ul ne-a pus sula în coastă pentru a desființa din Timișoara cea mai mare crescătorie de porci din Europa, pentru ca apoi aceasta să se deschidă la câțiva km peste graniță, în Ungaria. Iar noi importăm acum puroi din Germania.

Nu știu de ce oare avem impresia că *prin anii 1940 așa ceva nu era posibil a se întâmpla nici în Germania și nici în România, deși părea că vremurile sunt mult mai tulburi și „nedemocrate"*.

***

Cea mai înaltă cascadă din lume nu este Niagara, așa cum ar fi mulți tentați să spună, ci este cascada Angel din Venezuela, numită așa după pilotul american Jimmy Angel, care a descoperit cascada în 1935, cu ocazia unei expediții de căutare a aurului. Ea măsoară 979 m, *fiind de 18 ori mai mare decât Niagara* (care nu are în înălțime decât 55 m) !

Ce înseamnă și reclama asta! Putem să punem pariu că Niagara vă spune ceva, pe când cuvântul *Angel* (în traducere românească "înger"), *multora dintre dvs. nu vă sugerează nimic!!*

***

Yasser Arafat, Ariel Sharon și Ytzak Rabin.
Vă mai amintiți de ei?
Probabil vă întrebați ce au aceștia în comun.

Toți au vrut să facă pace la un moment dat în Orientul Mijlociu, iar acest lucru dăunează grav celor care mențin starea de conflict din acesta zonă. Este vorba de afaceri cu armament, un plan foarte riguros, pe care nu trebuie să-l perturbe nimeni, și despre multe, multe miliarde de dolari.

Rabin a fost omorât de fiul unui rabin (ce ironie!), cu sprijinul evident al Serviciului Secret Israelian.

Ariel Sharon a fost băgat în comă după ce a retras coloniștii evrei, și nimeni nu mai știe nimic despre el acum.

Yasser Arafat a fost omorât prin otrăvire. Medicul său personal, Ashraf al-Kurdi, nu a putut să participe la tratamentul administrat pacientului său în ultimele săptămâni de viață, într-un spital din Franța, dar a declarat că virusul HIV i s-a introdus lui Arafat în sânge pentru a se șterge urmele de otravă - cauza reală a decesului, în opinia sa. Același lucru îl susțin și Serviciile de Securitate Palestiniene, amintind tentativa israeliană de otrăvire, din 1997, a fostului lider Hamas, Khaled Meshal.

Experții israelieni care au examinat raportul medical francez, deși neagă acuzațiile privind o nouă otrăvire petrecută în capitala Franței, sunt de acord totuși că Arafat a fost otrăvit cu ocazia unui dineu oferit la 12 oct. 2004, la Ramallah, liderul palestinian decedând la 11 oct. același an, la Paris. Ciupercuță-ntr-un picior, ghici cine l-a otrăvit?

***

O pensionară din Craiova l-a dat în judecată pe șeful Guvernului, Călin Popescu Tăriceanu, pentru că acesta, împreună cu alianța D.A, pentru a obține voturile cetățenilor, le-a promis că o "să trăiți bine" și mult mai bine.

Pensionara, văzând că timpul trece și ea moare cu zile, că nu are bani nici de mâncare, nici de medicamente, a recurs la instanța judecătorească, urmând (Dumnezeule mare, câtă naivitate la bietul român simplu!) să-i aducă martori pe cei care au fost de față la discuția cu premierul: Adrean Videanu, Adrian Cioroianu, Radu Berceanu (Bercovici) și alte nevertebrate cu sângele rece (adică poichilotermice). Pe Băsescu l-a iertat pentru că, zicea ea, "banii sunt la guvern".

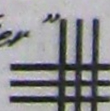
Capetele de acuzare au fost trei. Primul: minciuna - pentru că trăiește mai prost, nu mai bine (ca și noi, fraierii, de altfel). *Al doilea: influența* - pentru că a venit în Craiova și a influențat votul cetățenilor prin promisiuni mincinoase. Al treilea: genocid - pentru că ea și mii de pensionari sunt pur și simplu asasinați de către guvern prin neasigurarea mijloacelor minime financiare de subzistență, *după o viață de muncă. Noi am fi adăugat și subminarea economiei naționale...*

În mod absolut evident, instanța a găsit ca nefondată plângerea ei, iar palatul Victoria i-a trimis și el răspuns și un ajutor financiar de - atenție! - 300 RON, adică 3.000.000 lei vechi.

Păi să nu pui ciomegele pe vagabonzii ăștia în costume Armani?! De pomana voastră penibilă, aruncată în scârbă avea nevoie pensionara? O să vă bată Dumnezeu!

Femeia, deși murea de foame, din onoare, a refuzat așa-zisul ajutor. Lucrul acesta este cât se poate de îmbucurător pentru noi, cei care luptăm pentru deșteptarea acestor sentimente la conaționalii noștri: onoare și demnitate!

"Agenția de știri Garda de Fier"

Zig-zag prin ţară

MĂNĂSTIRILE DIN ŢARA DE SUS (II)

De la Rădăuţi să ne îndreptăm spre cea mai îndrăgită mănăstire din circuitul pe care vi l-am propus, la 33 km distanţă, pentru a face un lung popas la Putna.

Locurile sunt de basm şi datorită afluenţei turiştilor, în afara hotelului şi campingului în case mari şi frumoase, dotate cu tot confortul modern, s-au înfiinţat în ultimii ani numeroase pensiuni.

Oamenii, ca pretutindeni în Bucovina, sunt ospitalieri şi pregătesc pentru musafiri mâncăruri speciale, la loc de frunte aflându-se „hribii" (ciuperci de pădure), borş de cocoş, sfeclă roşie cu smântână, iar la „antreu" afinată şi zmeurată.

Privind în zare dealurile împădurite cu brazi te apucă tristeţea fiindcă dincolo de ele se află numeroase sate româneşti ocupate în 1940 de hoardele armatei roşii.

S-a întărit mult paza de frontieră, mai ales după ce ţara noastră a intrat în UE şi în NATO.

PUTNA

Mănăstirea Putna este cea dintâi ctitorie a lui Ştefan cel Mare; zidirea ei a început la 4 iunie 1466 şi s-a terminat în 1469.

Căzând pradă unui cumplit incendiu, în 1484 mănăstirea a fost refăcută chiar de către ctitor, în 1498.

Distrusă apoi de cazaci, biserica a fost reconstruită de voievodul Gheorghe Ştefan în 1634.

În 1739, suferind din nou distrugeri în urma unui puternic cutremur, a fost restaurată prin grija mitropolitului Iacob Putneanul (1756-1760).

În sfârşit, în 1902 a fost restaurată de arhitectul Romstärfer.

Mănăstirea Putna este de plan treflat, cu turle pe naos şi altar.

Mormântul lui Ştefan cel Mare

Din vechile *fortificaţii* ale mănăstirii se păstrează turnul zis „al tezaurului", aşezat în colţul sud-vest al incintei, terminat în 1489. Pe turn se vede steaua cu cap de zimbru, semiluna şi cu o rozetă în patru lobi.

Mănăstirea Putna a fost un important centru cultural artistic, aici funcţionând un atelier de caligrafi şi miniaturişti, precum şi unul de broderie. Tot aici funcţiona şi o şcoală pentru pregătirea de pictori-zugravi de biserici. Această şcoală a creat stilul caracteristic al picturii bisericeşti din epoca lui Ştefan cel Mare şi Petru Rareş.

Mai târziu, în sec. al XVIII-lea, la Putna s-a organizat o mică Academie Teologică – seminar pentru preoţi – cu şapte ani de studii, în care se învăţau şi geometria, retorica, geografia etc.

Mănăstirea Putna a fost de la început concepută ca să devină gropniţă domnească, fiind una din marile necropole domneşti din Moldova. Aici, în biserica mănăstirii Putna, a fost depus sub piatra de mormânt marele voievod şi marele ctitor Ştefan cel Mare, în ziua de 2 iulie 1504.

Înaintea morţii lui, aici a fost înmormântat mitropolitul Teoctist (în 1478), în faţa căruia Ştefan a depus jurământul de domn al Ţării Moldovei.

Tot aici se află mormintele unor membrii ai familiei domnitorului: Maria de Mangop, soţie (m. 1477), Bogdan, fiu (m. 1479), Maria Voichiţa, cea de-a doua soţie, Bogdan cel Orb, fiu (m. 1517), Ştefăniţă Vodă, fiul lui Bogdan cel Orb (m. 1527).

În 1871, după împlinirea a 400 de ani de la sfinţirea bisericii, s-a organizat la Putna o serbare. Atunci s-au adunat aici studenţi şi tineri din toate colţurile ţării, între care se aflau şi Mihail Eminescu şi Ciprian Porumbescu. La 15 aug. 1871, Ion Slavici a fost acela care, printr-o cuvântare, a deschis serbarea de la Putna. Adunarea studenţilor s-a ţinut în trapeză, care există şi astăzi.

În grădina de flori din faţă se află un bust al lui Eminescu, depus aici în 1930. Cu ostentaţie se aminteşte de el în toate ghidurile turistice, dar nu se spune că această iniţiativă a aparţinut studenţilor din Cernăuţi, care l-au avut în frunte pe Tudose Popescu, şeful Mişcării Studenţeşti de la Cernăuţi, din 1922, camaradul Căpitanului, unul dintre cei şase "Văcăreşteni".

Muzeul mănăstirii este un adevărat tezaur: documente, cărţi bisericeşti rare, obiecte de cult şi altele. Dar cea mai mare valoare artistică, fără egal, sunt broderiile din fir de aur şi perle (epitafe, văluri) realizate în perioada lui Ştefan cel Mare, pilduitoare pentru măiestria şi originalitatea execuţiei.

Privind din incinta mănăstirii, spre miazăzi, pe deal, se vede o cruce. Trecând pârâul şi urcând la ea, pe „Dealul Crucii", ni se înfăţişează cea mai frumoasă privelişte asupra întregii mănăstiri şi a aşezării de la Putna. După legendă, acolo ar fi încordat Ştefan cel Mare arcul şi, unde a căzut săgeata, acolo a zidit altarul bisericii.

De la mănăstire spre răsărit, deasupra pârâului, îngrădită cu lemn, se află scobită în piatră ***CHILIA LUI DANIIL SIHASTRUL***, sfetnic de bază al lui Ştefan Voievod.

La Putna se mai află însă un monument ce trebuie neapărat vizitat. Este vorba de o biserică de lemn, provenită de la Voroneţ (sat aflat la 5 km de Rădăuţi), care, potrivit cronicii lui Costin, a fost mutată aici de Ştefan cel Mare. Aceasta este cea mai veche biserică de lemn, o ctitorie a lui Dragoş Vodă (1351-1353).

Să vizităm cea de-a doua mănăstire „de prim rang" a Ţării de Sus, cea din Dragomirna.

În drum spre ea, înainte de Rădăuţi, să oprim 10-15 minute în comuna Vicovul de Sus, la o casă modestă, devenită muzeu după 1990. Este casa de naştere a marelui istoric şi naţionalist Ion Nistor, autor a două istorii: a Basarabiei şi a Bucovinei.

DRAGOMIRNA

Dar ajungem la Mănăstirea Dragomirna.

Se află, ca şi celelalte descrise până acum, într-o poziţie splendidă, cu un lac curat şi limpede şi pomi seculari în apropiere.

Mănăstirea, cu tot complexul ei de clădiri, este

ctitoria mitropolitului Atanasie Crimca, cunoscut ca şi miniaturist şi caligraf.

Construită la 1667, în cadrul unui mare aşezământ religios este, totodată, şi o puternică **cetate**.

Biserica, monument de mari proporţii, este în întregime din piatră cioplită şi făţuită.

Aşezată în mijlocul unei curţi spaţioase, înconjurată de ziduri puternice, impresionează prin proporţiile ei nemaiîntâlnite până atunci: este mai înaltă în raport cu lăţimea.

Principala caracteristică a Dragomirnei este sculptura exterioară care acoperă de jur-împrejur baza şi tamburul turlei. Decoraţia picturală este înlocuită cu o decoraţie sculpturală. Zugrăveala care mai acoperă zidurile şi bolţile naosului şi ale altarului este cea originală; străluceşte de aurul întrebuinţat şi este de un mare efect decorativ. În schimb, pictura pronaosului şi pridvorului nu se mai vede.

Turnurile şi zidurile înconjurătoare, inclusiv trapeza, au fost construite în vremea domniei lui Miron Barnovski-Movilă (1626-1629). Zidurile, groase de 1,70 m şi înalte de 10 m, mărginesc incinta dreptunghiulară cu turnuri de plan pătrat, cu două şi trei nivele la fiecare colţ şi un turn clopotniţă pe sub bolta care constituie intrarea.

Şi la Dragomirna se află un bogat tezaur de broderii, manuscrise şi tipărituri. Muzeul păstrează, lucrate de mâna ctitorului – talentat pictor şi miniaturist – o Evanghelie din 1609, o alta din 1614 şi alte cărţi religioase.

(continuare în pag. 13)

E. Ghiocel

CUVINTE CARE LOVESC

Veacul al **XVIII**-lea a însemnat răzvrătirea **împotriva Bisericii** şi a clerului pontifului roman.

Veacul al **XIX**-lea a însemnat răzvrătirea **împotriva lui Dumnezeu.**

Veacul al **XX**-lea înseamnă **pactul cu diavolul.**

Împăratul **antihrist** întruchipează *începutul* veacului al **XIX**-lea. Papa **antihrist** închipuie *mijlocul* veacului al **XIX**-lea. Filosoful european **antihrist** (ieşit din casa de nebuni) închipuie *sfârşitul* veacului al **XIX**-lea. **Bonaparte, Pius, Nietzsche**. Trei nume blestemate ale treimii **bolnavilor** celor mai greu bolnavi de boala moştenită a veacurilor trecute.

Sunt oare aceştia biruitorii veacului al XIX-lea?

Nu, aceştia sunt purtătorii bolii grele moştenite de la veacul al XVIII-lea. Bolnavii cel mai greu bolnavi! **Cezarul, pontiful şi filosoful... nu în vechea Romă păgână, ci în mijlocul Europei botezate!** ***Aceştia nu sunt biruitorii, ci sunt cei mai biruiţi.*** *Când* ***Bonaparte*** *a batjocorit sfintele odoare ale Kremlinului, când* ***Pius*** *s-a numit pe sine infailibil şi când* ***Nietzsche*** *a făcut public cultul lui faţă de antihrist, atunci soarele s-a întunecat pe cer - şi nu numai un soare, ci o mie de sori de ar fi fost, s-ar fi întunecat toţi de durere şi de ruşine - căci iată o minune pe care nu a mai văzut-o nicicând lumea: un* ateu împărat, **un ateu pontif** şi un ateu filosof. ***În epoca lui Nero, măcar unul din această treime nu era ateu: filosoful.***

VEACUL al **XVIII**-lea e "veacul lui Pilat": el a **osândit pe Hristos.**

VEACUL al **XIX**-lea e "veacul lui Caiafa": el a **răstignit pe Hristos.**

VEACUL al XX-lea e "veacul Sinedriului" alcătuit din iudele botezate şi cele nebotezate. **Acest Sinedriu a vestit că Hristos e mort pe vecie şi că n-a înviat.**

Pentru ce, atunci, vă mai miraţi, fraţilor, că asupra omenirii europene au venit biciuiri nemaiauzite, biciuiri până la măduva oaselor, de pe urma revoluţiilor şi a războaielor?

Câmpul de luptă drăcesc, ***clerul drăcesc şi înţelepciunea drăcească*** - asta înseamnă **cezarul, papa şi filosoful veacului al XIX-lea.**

Ţăranul ortodox al Balcanilor înfăţişează ceva cu totul potrivnic acestora: **mai întâi vitejia purtătoare de cruce, al doilea - clerul mucenicesc, şi apoi pescărească înţelepciune apostolică.** Şi despre el e vorba în cuvintele rugăciunii Mântuitorului: *"Mă mărturisesc Ţie, Părinte, Doamne al Cerului şi al pământului, că ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor".* (Matei 11, 25).

Ce a descoperit Dumnezeu acestor simpli ţărani?

Le-a descoperit **vitejia bărbătească, lumina cerească şi înţelepciunea dumnezeiască - adică ceea ce este cu totul potrivnic faţă de cezarul apusean, de papă şi de filosof.**

Unde este astăzi acest ţăran ortodox *care are vitejia purtătoare de cruce şi înţelepciunea apostolească? Aproape că nu mai poate fi găsit.*

Ce vedem astăzi la ţăranul din Balcani?

Superstiţii sau necredinţă, *fugă după desfrâul oraşului, băutură, lăcomie. Ţăranul de astăzi îi oferă preotului un rol decorativ, căutându-l doar la nunţi şi botezuri sau înmormântări.*

Nu este greu să vedem că, în loc să îşi păstreze credinţa, ţăranul a căutat să îl copieze pe orăşean. Şi l-a copiat, mai ales în cele rele.

Nu putem generaliza, dar nici nu putem trece cu vederea starea de fapt: şi anume că **ţăranul, pe care Sfântul Nicolae îl vedea în ceata biruitoare, este astăzi îngenuncheat.** *A trecut în tabăra învinşilor, formată din conducătorii lumeşti, din filosofii apostaţi şi din prietenii acestora.*

Dacă până şi cel care până mai ieri ducea o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu, ţăranul ortodox din Balcani, s-a îndepărtat de Biserică şi de Hristos, este semn că sfârşitul lumii este aproape.

DIALOG IMAGINAR ÎNTRE HRISTOS ŞI EUROPA

"Dacă istoria ultimelor trei veacuri - al XVIII-lea, al XIX-lea si al XX-lea - ar putea fi numită cu un singur nume care să i se potrivească desăvârşit, atunci nu ar fi un alt nume mai bun decât cel de "*protocolul judecăţii dintre Europa si Hristos*": fiindcă în ultimele trei sute de ani nu s-a întâmplat nimic în Europa care să nu aibă atingere cu Hristos-Dumnezeu.

În ***judecata aceasta între Hristos si Europa***, în realitate, se întâmplau următoarele:

HRISTOS SPUNE EUROPEI CĂ *ESTE BOTEZATĂ ÎNTRU NUMELE LUI* ŞI CĂ TREBUIE SĂ RĂMÂNĂ *CREDINCIOASĂ* LUI ŞI EVANGHELIEI LUI.

LA ACEASTA, **EUROPA ÎNVINUITĂ RĂSPUNDE:**

- Toate religiile sunt egale. Ne-au spus-o enciclopediştii francezi. Şi nimeni nu poate fi silit să creadă un lucru sau altul.

Europa îngăduie toate religiile ca superstiţii populare, *de dragul intereselor sale imperialiste, dar* ***ea însăşi nu urmează nici o religie.***

Când îşi va împlini scopurile sale politice, atunci îşi va încheia repede socotelile cu aceste credinţe deşarte populare.

HRISTOS ÎNTREABĂ CU DURERE:

- Cum puteţi voi, oamenii, să trăiţi numai cu interesele voastre imperialiste, materialiste, adică numai cu pofta animalică pentru hrană trupească?

Eu am vrut să vă fac dumnezei şi fii ai lui Dumnezeu, iar voi fugiţi şi urmăriţi să vă faceţi deopotrivă cu animalele de sub jug.

LA ACEASTA, **EUROPA RĂSPUNDE:**

- Eşti depăşit.

În locul Evangheliei Tale, noi am descoperit zoologia şi biologia. ***Acum cunoaştem că nu suntem urmaşii Tăi şi al Tatălui Tău ceresc, ci ai urangutanului şi gorilei, ai maimuţei.***

Noi acum ne desăvârşim ca să ajungem dumnezei, fiindcă ***nu recunoaştem alţi dumnezei afară de noi înşine.***

HRISTOS GRĂIEŞTE:

- Voi sunteţi mai tari de cerbice decât vechii iudei.

Eu v-am ridicat din întunericul barbariei la lumina cerească şi voi mergeţi din nou înapoi în întuneric, ca orbul în noroi. Eu Mi-am vărsat sângele pentru voi. Eu v-am arătat dragostea Mea, atunci când toţi Îngerii îşi întorceau capetele, neputând suferi putoarea iadului vostru. *Atunci, deci, când eraţi întuneric şi împuţiciune, am fost singurul care am stat să vă curăţesc şi să vă luminez.*

Să nu fiţi, deci, acum, necredincioşi, căci veţi întoarce din nou în întunericul acela nesuferit şi în împuţiciune.

EUROPA, ZÂMBIND SUBŢIRE, **STRIGĂ:**

- Fugi de la noi. Nu te recunoaştem.

Noi urmăm filosofia elină şi civilizaţia romană.

Vrem libertate.

Noi avem Universităţi. ***Ştiinţa este steaua noastră călăuzitoare.***

Emblema noastră este: libertate, fraternitate, egalitate.

Raţiunea noastră este dumnezeul dumnezeilor.

Tu eşti un asiatic. Noi te tăgăduim. Eşti numai un basm vechi al bunicilor noştri.

HRISTOS, CU LACRIMI ÎN OCHI:

- Iată, Eu plec, dar voi veţi vedea.

Aţi lăsat calea lui Dumnezeu şi aţi plecat pe calea lui Satan. Binecuvântarea şi fericirea s-au luat de la voi.

În mâna Mea se află viaţa voastră şi moartea voastră, fiindcă M-am dat pe Mine Însumi la răstignire pentru voi. ***Cu toate astea, nu Eu vă voi pedepsi, ci păcatele voastre şi căderea voastră de la Mine, Mântuitorul vostru.***

Eu am arătat dragostea Părintelui Meu către toţi oamenii şi ***am vrut să vă mântuiesc pe toţi*** prin dragoste.

EUROPA:

- Care dragoste?

Ură sănătoasă si bărbătească împotriva tuturor celor ce nu sunt de acord cu noi, *acesta e programul nostru.*

Dragostea Ta este numai un basm. În locul basmului acestuia, noi am ridicat steagul internaţionalismului, şi progresismului, şi evoluţionismului, şi scientismului, şi culturismului. În aceasta se găseşte mântuirea noastră, iar Tu pleacă de la noi.

În vremurile noastre ACEASTĂ DISCUŢIE ÎN CONTRADICTORIU A LUAT SFÂRŞIT.

HRISTOS A PLECAT DIN EUROPA, precum odinioară din ţinutul Gadarenilor la poftirea acelora **(în acea vreme, îndată ce a plecat, a venit război, urgie, spaimă, ruină, distrugere).**

Hristos Şi-a luat crucea şi binecuvântarea Sa şi a plecat. A rămas în urmă întuneric şi putoare.

Iar voi hotărâţi-vă acum cu cine vreţi să fiţi: cu întunecata şi puturoasa Europă, sau cu Hristos?"

Dacă aceste cuvinte ar fi fost rostite de către un teolog contemporan, asupra sa s-ar fi năpustit o ceată de sociologi, de psihologi, de filosofi, de observatori politici şi de alţi înţelepţi ai acestei lumi şi l-ar fi pus la zidul infamiei:

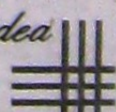
"Cine este acest duşman al nostru? ***Cine este acest ticălos, acest fundamentalist, acest nebun?*** *Şi în numele cui îşi permite să judece Europa, această mare patrie, acest continent plin de valori?"*

Răspunsul este simplu: **cel care a rostit aceste cuvinte nu este nici un ticălos, şi nici un nebun. Este un înţelept.** *Celor care judecă înţelepciunea după numărul diplomelor, le vom spune că* **acest înţelept a făcut studii de doctorat la Berna şi la Oxford**, *iar celor care ştiu că adevărata înţelepciune este dar de la Dumnezeu, şi nu vine decât printr-o viaţă de nevoinţă, le vom spune că* **acest teolog este sfânt**. Şi încă unul dintre cei mai mari sfinţi pe care **Biserica Ortodoxă** i-a născut în **veacul al XX-lea: Nicolae Velimirovici** *(al cărui nume se află în Sinaxarul de sfinţi al Bisericii Ortodoxe).*

- după site-ul www.sfaturiortodoxe.ro -

Pagină realizată de Nicolae Badea

cu dr. ŞERBAN MILCOVEANU

PERSONALITĂŢI LEGIONARE:
PRINŢUL ALECU CANTACUZINO, UN PRINŢ AL TRĂIRII LEGIONARE

- D-le dr. Milcoveanu, interviurile pe care mi le-aţi acordat au stârnit un mare interes în rândurile cititorilor revistei noastre. ***Aţi evocat până acum personalităţi legionare necunoscute publicului larg, ca Al. Constant, Radu Budişteanu, Gh. Ciorogaru, M. Polihroniade, dar şi celebrul Ion Zelea Codreanu şi familia sa.***

Vă propun ca astăzi să vorbim despre Alexandru Cantacuzino care se pare că vă este şi rudă prin alianţă, aşa este?

- Mă bucur mult că, evocând figuri legionare marcante, am reuşit să trezesc interesul cititorilor.

Dar să fac prezentarea lui Alexandru Cantacuzino; voi începe cu reperele biografice.

S-a născut la **2 martie 1909** în com. **Ciocăneşti din jud. Ilfov**, fiind **descendent din familia domnitoare** (de origine franceză) a Cantacuzinilor.

Era fiul Alexandrinei Cantacuzino, preşedintă a "Societăţii Ortodoxe Naţionale a Femeilor Române", societate cunoscută pentru bogata ei activitate pe plan naţional şi internaţional, pentru scopuri sociale de binefacere.

Alecu a studiat **Dreptul** la Bucureşti, **Ştiinţele Politice** la Paris şi Academia de **Drept Internaţional** de la Haga. **Era doctor în drept, avocat, diplomat şi scriitor.**

A fost **şef de cabinet în Ministerul de Externe** (1926-1927), apoi **secretar de Legaţie** şi însărcinat cu afaceri al României **la Haga şi Varşovia.**

Într-adevăr, prin alianţă am fost înrudiţi, întrucât el s-a căsătorit cu vara mea primară, Florica C. Milcoveanu. Tatăl ei (adică unchiul meu, întrucât era frate cu tatăl meu, Const. - Titi Milcoveanu) a fost colonel şi este cunoscut drept unul dintre eroii Şarjei de la Robăneşti din toamna anului 1916.

- Vă întrerup: se vorbeşte de Şarja de la Robăneşti, dar mai nimeni nu ştie ce înseamnă aceasta, de aceea vă rog să detaliaţi puţin acest subiect.

- La intrarea României în primul război mondial, armata noastră s-a desfăşurat la poalele întregului lanţ al Carpaţilor ca să apere ţara de trupele germane şi austro-ungare care se aflau staţionate în sudul Transilvaniei, pe traseul Turnu Severin - Târgu Jiu - Curtea de Argeş - Braşov. Dar printr-o stratagemă nemţii au spart frontul la Turnu Roşu, trecătoarea care face legătura între Transilvania şi Oltenia, aflată la jumătatea distanţei dintre Sibiu şi Râmnicu Vâlcea. Alpiniştii bavarezi au escaladat creasta Carpaţilor, nimeni nu i-a văzut, şi au atacat prin surprindere armata română.

Încleştarea a fost teribilă, armata germană condusă de faimosul general Falkenhayn ieşind învingătoare şi luând mulţi prizonieri români. Apoi, spărgând frontul, trupele inamice au coborât apoi rapid spre sud, pe malul drept al Oltului, înaintând spre Bucureşti, şi au ajuns la Robăneşti, localitate aflată la jumătatea şoselei ce leagă Bucureştiul de Alexandria.

Armata română, staţionată la Târgu Jiu, a primit ordin să-şi părăsească poziţiile şi să vină grabnic să ajute la apărarea capitalei. În drumul ei, această armată – care era de infanterie - a stabilit un record mondial "de viteză" - ca să mă exprim aşa: în medie 56 de km în 24 de ore! - un marş nebun, cu echipamentul adecvat şi puşca în spinare! (În această armată se afla şi eroina Ecaterina Teodoroiu care avea grad de soldat voluntar, iar un an mai târziu, în 1917, în luptele de la Mărăşeşti, a fost înaintată la gradul de ofiţer.)

Nemţii se pregăteau să atace Bucureştiul şi îşi instalaseră la Robăneşti un puternic cuib de mitraliere.

Cuibul de mitraliere de la Robăneşti a fost atacat de trei divizioane de cavalerie care au reuşit, după lupte înverşunate, să-l anihileze. (Unul dintre cei trei comandanţi de divizioane de cavalerie era Titi Milcoveanu, fratele tatălui meu, care a fost rănit aici. Parcă îl văd şi acum cum purta pe braţ trei banderole negre care reprezentau faptul că fusese rănit de trei ori în război.)

În amintirea Şarjei de la Robăneşti, în anii 20 societatea "Cultul Eroilor" a ridicat pe locul unde s-au desfăşurat sângeroasele lupte un frumos monument dedicat eroilor, care există şi astăzi.

- Cum a aderat Al. Cantacuzino la Mişcarea Legionară, ce l-a determinat să facă acest pas?

- E o poveste total necunoscută, pe care o voi relata.

În iulie 1933 s-a început construirea Casei Verzi din cartierul Bucureştii Noi.

Un prieten al lui Al. Cantacuzino, Giurgea Negrileşti, i-a spus acestuia că se întâmplă ceva nou în România: intelectualii, prin propriile forţe, zidesc o casă măreaţă, fără a se apela la muncitori plătiţi.

Al. Cantacuzino era atunci angajat în Corpul Diplomatic din Ministerul de Externe şi îşi desfăşura activitatea la Curtea Internaţională de Justiţie de la Haga.

S-a dus personal să vadă "minunea" şi acolo i-a văzut muncind la construcţie pe Corneliu Zelea Codreanu, pe Ionel Moţa, Vasile Marin, Ilie Gârneaţă şi alţii cunoscuţi legionari, toţi intelectuali deveniţi zidari!

În mintea lui s-a produs o revelaţie: a decis pe loc să adere la Mişcarea Legionară, cazul său fiind asemănător cu cel al lui Saul din Biblie, care, în drumul său spre Damasc, din necreştin a devenit creştin şi apoi apostol sub numele de Paul.

Hotărârea fermă a lui Alecu a alertat familia Cantacuzino, în frunte cu mama lui, celebra principesă Alexandrina Cantacuzino. S-a organizat "ad-hoc" un consiliu de familie ca să fie declarat "nebun" deoarece a aderat la Legiune. Preşedintele consiliului de familie a fost desemnat generalul Zizi Cantacuzino.

Alecu Cantacuzino a explicat pe larg de ce a făcut acest gest, fapt ce la sfârşit l-a determinat pe preşedintele consiliului de familie să tragă concluziile şi să declare:

"Alecu are perfectă dreptate, el a văzut viitorul României în munca şi credinţa tineretului nostru. Eu, gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, cavaler al Ordinului Mihai Viteazul, mă alătur hotărârii sale şi voi cere onoarea de a intra în Mişcarea Legionară".

Pentru prima dată aristocraţia istorică a României a intrat în alt partid decât cele două cunoscute de-a lungul deceniilor, Partidul Conservator şi cel Liberal.

Gen. Zizi Cantacuzino a oferit ca sediu central al organizaţiei la care a aderat, casa sa din str. Gutenberg nr. 3, aflată vis a vis de Cişmigiu.

Pentru intuiţia sa şi pentru sufletul pus în slujba Legiunii, Alexandru Cantacuzino, ridicat de Căpitan la gradul de **comandant legionar**, era considerat printre importantele figuri din Mişcare, după comandanţii Bunei Vestiri dr. avocat Ionel Moţa şi ing. şi avocat Gh. Clime, la egalitate cu comandanţii legionari prof. universitar Vasile Cristescu, vicepreşedintele Partidului Totul Pentru Ţară şi cu medic şi avocat Ion Banea, şeful Ardealului Legionar.

Alecu Cantacuzino a fost **şeful şantierului de la Casa Verde din Bucureştii Noi**, dar a muncit şi în cadrul taberei de muncă de la Carmen Sylva (condusă de Căpitan), a participat la toate Congresele Studenţeşti, unde a vorbit, şi a devenit **parlamentar pe listele Mişcării la alegerile din 30 dec. 1937** (anulate însă de Carol al II-lea care a instaurat dictatura personală), dar cea mai mare onoare a avut-o atunci când **a făcut parte din**

echipa legionară care a luptat în războiul antibolşevic din Spania, alături de alţi şase comandanţi legionari: *dr. av. ION MOŢA, dr. av. VASILE MARIN, ing. GH. CLIME, preot ION DUMITRESCU-BORŞA, av. NICOLAE TOTU, ec. BĂNICĂ DOBRE* (conducătorul micii delegaţii fiind gen. *ZIZI CANTACUZINO-GRĂNICERUL*). Alecu a fost decorat, ca şi ceilalţi membri ai echipei, de către gen. Moscardo şi gen. Francisco Franco, conducătorul armatei spaniole care lupta împotriva bolşevismului.

La 13 ianuarie 1938 Alecu Cantacuzino a fost numit **şeful Corpului Legionar de Elită "Moţa - Marin"**, pentru care a elaborat un regulament care, din păcate, nu s-a păstrat în vâltoarea prigoanei declanşate chiar în acel an de către Carol al II-lea.

- Să vorbim totuşi şi de relaţiile de familie care au existat între dvs. şi de cel care ne ocupăm în discuţia noastră?

- Vă dezamăgesc, întrucât între mine şi el nu au fost relaţii mai deosebite, apropiate. Familia lui aristocrată avea în jurul ei un număr mic, selectat, de prieteni; eu şi părinţii mei eram mai nevoiaşi, mai modeşti şi nu s-au cimentat relaţii mai speciale. În plus, felul de a fi a lui Alecu Cantacuzino nu permitea apropierea prea mult de el. Era o fire închisă, interiorizată, concentrată pe propria sa simţire şi trăire. Nu avea veselie, emanaţie de prietenie deschisă cum o aveau Mihail Polihroniade, Gheorghe Furdui sau Traian Cotigă.

Convingea însă repede pe oricine cu argumentele sale raţionale pe fondul tacticei diplomatice.

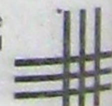
O vedeam însă destul de des pe soţia lui şi verişoara mea, Florica, o femeie splendidă, inteligentă, stilată, o bună cunoscătoare a limbilor franceză, engleză şi germană, care conducea o maşină marca Fiat, o raritate în acei ani.

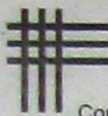
O singură dată am avut un contact mai strâns cu Alecu Cantacuzino şi îl voi relata, întrucât merită.

În martie 1935 îl întâlnesc pe stradă, pe Bd. Elisabeta, în dreptul

Alecu Cantacuzino vorbind ţăranilor

Cişmigiului. Îmi zice: "Hai cu mine!". După numai 2-3 minute păşeam pragul casei din str. Gutenberg nr. 3 şi am fost prezentat lui Corneliu Zelea Codreanu. Aşa am intrat eu în Mişcarea Legionară.

Câteva luni mai târziu, Alecu mă caută la telefon şi mă întreabă scurt: "Ai banii tăi personali, sau de la părinţi?". La răspunsul meu afirmativ că am bani, întrucât, în afară de salariul primit de la spital (eram deja medic), fac şi injecţii acasă celor care mă solicită, a venit imediat la mine acasă şi mi-a vorbit scurt, aşa cum îi era felul: "La sfârşitul lunii august va avea loc, la Praga, Congresul Confederaţiei Internaţionale a Studenţilor. Va participa şi o delegaţie română, noi nu vom cere subvenţii de la guvern. Ai spus că ai bani personali şi, dacă vrei, mergi cu mine". În delegaţie a vrut să se infiltreze însă şi un agent al Siguranţei, studentul Temişan, pe care însă l-am refuzat, aşa că delegaţia română era compusă numai din noi doi.

La Congresul Studenţesc de la Praga au venit delegaţi din toate ţările, în afara Germaniei şi Uniunii Sovietice, şi iată de ce: Germania era pedepsită pentru aşa-zisa "responsabilitate" a declanşării primului război mondial, iar Uniunea Sovietică pentru că şcoala se făcea destul de superficial, doar 10 ani în loc de 12, cum era în toată Europa (4 clase primare şi 8 de liceu).

Sala Congresului era imensă, împrejmuită cu 116 steaguri ale naţiunilor participante; am observat şi un steag alb-albastru având la mijlocul lui steaua lui David, deşi la acea vreme nu exista statul Israel, el înfiinţându-se mai târziu, în 1948!

Congresul era prezidat de un italian, Ceco-Cechini, vicepreşedinţi erau un englez şi un francez, iar secretar general era tot un italian, pe nume Dino Gardini.

Începe congresul cu votarea unei propuneri, dar fără a se spune care era aceasta! Abia după ce s-a votat s-a spus apoi în ce consta propunerea: să se permită ca Uniunea Sovietică să facă şi ea parte din Confederaţia Internaţională a Studenţilor. Înscrierea se făcea la cerere, dar numai cu aprobarea Conferinţei. Propunerea a fost acceptată.

A cerut cuvântul Alecu Cantacuzino şi de la tribună a spus: "Dacă vrem ca Uniunea Sovietică să facă parte din Confederaţia Internaţională a Studenţilor, aceeaşi măsură să o avem şi pentru Germania, deci să i se permită şi ei să facă cerere de aderare". Aplauzele au fost ultrafurtunoase, sala era mai favorabilă Germaniei decât Uniunii Sovietice. Gestul lui Alecu Cantacuzino a supărat, chiar a înfuriat pe reprezentanţii Franţei şi Angliei şi chiar şi pe cei ai ţării-gazdă care întotdeauna s-au temut de Germania care le era vecină, aşa cum şi noi ne-am temut permanent de vecina noastră de la răsărit, Uniunea Sovietică.

În continuarea Congresului, printre altele, reprezentantul Italiei a sugerat ca ţările industrializate să aibă prioritate şi avantaje economice în aprovizionarea cu materii prime din ţările vecine lor, slab dezvoltate industrial, printre acestea aflându-se şi România, bogată în petrol, cărbune, cereale şi animale. Conform "propunerii", de bogăţiile ţării noastre ar fi trebuit să se bucure Ungaria, cu o industrie mai dezvoltată ca a noastră, dar căreia îi lipseau materiile prime - ca să mă exprim mai plastic, era un fel de "plan Valeev" pe care în 1964 Uniunea Sovietică l-a propus României!

A luat din nou cuvântul Alecu Cantacuzino, care s-a arătat indignat de această propunere imperialistă care ar fi dus la ştirbirea independenţei României, la nedezvoltarea ei economică, la sărăcie şi lipsă de progres în toate ramurile, în final el arătând că ţara noastră nu ava accepta niciodată acest plan nerealist şi jignitor şi că va fi în stare să-şi apere libertatea aşa cum a făcut-o în 1919, când a ocupat Budapesta.

Reîntorşi la Bucureşti, raportul pe care l-am prezentat Căpitanului a fost apreciat de acesta.

- Spre deosebire de celelalte personalităţi legionare evocate de dvs. în numerele trecute ale revistei, Alecu Cantacuzino nu a scris aşa de mult. Cum apreciaţi însă cele puse de el pe hârtie?

- Într-adevăr el nu a scris mult, ca să impresioneze, dar, fiind posesorul unei culturi deosebite, a făcut parte din făuritorii doctrinei legionare.

Debutul în ziaristică l-a făcut în coloanele diferitelor publicaţii naţionaliste creştine ca "Axa" (condusă de comandantul legionar av. M. Polihroniade), "Cuvântul Studenţesc", "Libertatea" părintelui Moţa, tatăl lui Ion Moţa, chiar înainte de a adera la Mişcarea Legionară.

A scris lucrări cu un număr mic de pagini, dar pline de conţinut, cu argumente, fără înflorituri. Se spune că "stilul este omul", şi am precizat mai înainte felul de a fi al autorului.

Prima broşură i-a apărut în 1935 şi se intitula ***"ÎNTRE LUMEA LEGIONARĂ ŞI LUMEA COMUNISTĂ"***, carte mult mutilată de cenzură (bunăoară, cuvântul "legionar" din titlul original a fost înlocuit cu puncte de suspensie).

Ediţia a II-a, din anul 1940, necenzurată, este astăzi cea care îi interesează pe cititori. Citez un mic fragment:

"Noi, legionarii, suntem creştini, credem în Mântuitorul nostru Iisus Hristos, credem într-unul singur Dumnezeu Atotţiitorul şi dătător de viaţă şi moarte, un Dumnezeu care se îngrijeşte de soarta noastră, un Dumnezeu cu care comunicăm, cu care suntem în legătură, şi totuşi un Dumnezeu în afară şi pe deasupra întâmplărilor şi normelor omeneşti.

Comuniştii marxişti sunt anticreştini, sunt antireligioşi şi sunt inspiraţi de un vag panteism naturalist. Colectivismul se potriveşte cu panteismul. Comuniştii marxişti acceptă numai unele divinităţi confuze, reprezentate prin legi imperative şi categorice. Spre exemplu, ei cred în legea progresului; ei practică cultul proletariatului comunist, cultul lui Marx şi al lui Lenin. Adoraţiile comuniste sunt însă lipsite de mistica religioasă".

O altă broşură se intitulează ***"ROMÂNUL DE MÂINE, ROMÂNISMUL NOSTRU"***, apărută în 1937, şi era, de asemenea, mult cenzurată; sunt unele fragmente din care, din această cauză, nu se înţelege ceea ce a vrut să spună autorul.

Vreau să fac o precizare importantă: **Al. Cantacuzino nu foloseşte expresia de "omul nou", ci *"românul de mâine"*, deoarece prima exprimare era folosită abuziv de stalinişti, aceştia vrând să creeze un om nou, nepersonalizat, pentru care să gândească alţii, un simplu executant al ordinilor primite, pe când legionarii doreau şi încercau să realizeze un erou, un om de elită, responsabil, corect, un alt fel de om decât secătura politicianistă a acelor vremuri.** Era un curent la modă în acea vreme de a vorbi de *"Românul de mâine"*; să dau câteva exemple: Emil Cioran a scris pe această temă cărţile *"Pe culmile disperării"* şi *"Schimbarea la faţă a României"*, iar un alt remarcabil scriitor, din păcate uitat sau ignorat, N. Porsenna, a scris *"Regenerarea Neamului românesc"*.

Lucrarea lui Alecu Cantacuzino sus menţionată cuprinde rapoartele prezentate la Congresul Studenţesc de la Craiova din aprilie 1935 şi la Congresul Studenţesc de la Tg. Mureş din aprilie 1936. Citez iar un mic fragment din prefaţă (scrisă tot de autor):

"Mă întreb dacă ştiţi şi dvs. cu toţii, cinstiţi cititori, că de 17 ani încoace "tulburările studenţeşti" au scuturat lenevia de conştiinţă a câtorva milioane de români şi au sculat din adormire simţul rasei noastre, slăbit, denaturat şi viciat de lecţiile internaţionale şi masonice".

Dau şi un citat din lucrare, care susţine titlul:

"Românul mai păstrează în adâncurile lui valenţele româneşti acoperite de multe apucături şi cusururi străine.

Aceste valenţe aşteaptă numai un climat românesc spre a germina.

Românul de mâine va avea să se lepede de următoarele năravuri: îngăduinţă, şmecherie, incorectitudine, repulsia pentru sforţare, pasivitatea în reacţiuni, resemnarea, dorinţa de câştiguri lesnicioase şi repezi, dorul după o viaţă tihnită *- în genere, calităţile burgheze. Toate aceste feluri de purtare micşorează sau chiar anihilează vigoarea revoluţiei naţionale. Păziţi-vă, camarazi, de aceste defecte, dar mai cu seamă vreau să strig:*

Păziţi-vă de lepra trădării! *Cu stigmatul ruşinii în suflet, trebuie să admitem că cei mai vrednici eroi ai neamului nostru au murit trădaţi. O spun deoarece astfel de bube se vindecă la soare şi în curată lumină. Trădarea mânjeşte cele mai frumoase pagini din istoria naţiei româneşti. Trădat a murit Mihai Viteazul, trădaţi au murit Horia, Cloşca şi Crişan, trădat a murit Tudor Vladimirescu."*

O altă lucrare, apărută tot în 1937, are ca titlu ***"CUM SUNTEM"***, şi redau iar un mic fragment:

"Ne îngăduim însă o întrebare: Cum se face că tocmai cei care vor să apară drept cei mai intransigenţi apărători ai Creştinismului, susţin exact teza in temeiul căreia comuniştii îndeamnă la dărâmarea bisericilor cu dinamite şi la nimicirea credinţei creştine?

Comuniştii strigă la fel: <<Creştinismul e o religie pentru infirmi; Creştinismul încurajează robia şi favorizează societatea burgheză în care sunt strivite sub exploatare clasele muncitoare. Aceasta e tălmăcirea comunistă a religiei creştine.

Aceeaşi temă, ceva mai puţin accentuată, o aflăm de la impozanţii critici ai violenţei naţionaliste."

Ultima sa lucrare are titlul ***"PENTRU HRISTOS"*** şi a apărut tot în 1937.

Cuprinde însemnări de pe frontul de luptă din Spania, unde Alecu, împreună cu ceilalţi şase legionari care au făcut parte din "El Tercio", corpul de voluntari alcătuit din străini care au venit să lupte alături de naţionaliştii creştini spanioli împotriva bolşevismului din Spania, care ameninţa să se întindă în întreaga Europă.

Alecu are şi o fotografie în această uniformă *(reprodusă alăturat)*.

- Am ajuns la anul tragic 1938...

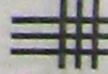
- Bine aţi spus, aşa este. La 23 febr. 1938 Carol al II-lea, împreună cu Gavrilă Marinescu, ministrul Ordinii Publice (minister recent înfiinţat, care funcţiona separat de Ministerul de Interne), a pus la cale lichidarea Mişcării Legionare în trei etape: 1) arestarea celor 500 de şefi legionari şi internarea lor în lagăre, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu şi a altor 20 din Statul său Major; 2) asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a celor din anturajul său; 3) exterminarea tuturor legionarilor, fie că erau liberi sau internaţi în închisori şi lagăre. Planul a prins contur imediat după procesul intentat Căpitanului, care a avut loc în luna aprilie a aceluiaşi an; printre cei arestaţi se aflau şi trei persoane care nu făceau parte din Statul Major Legionar: preotul Georgescu-Edineţi (pentru a intimida pe cei cca. 1.000 de preoţi legionari), dr. Paul Craja, şeful studenţilor de la Medicină (pentru a speria pe aromâni, care în majoritate aderaseră la Mişcare), şi subsemnatul, preşedinte al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români (pentru a intimida pe studenţi).

Printre cei 20 de fruntaşi legionari arestaţi se afla, desigur, şi Alecu Cantacuzino (el a fost închis la Miercurea Ciuc).

Aflându-se că vor fi transferaţi la Jilava, s-a luat hotărârea ca din tren să se încerce evadarea a trei persoane, active şi curajoase, pentru a face parte din Comandamentul de prigoană;

(continuare în pag. 9)

Interviu realizat de Emilian Georgescu

RĂSFOIND PRESA LEGIONARĂ INTERBELICĂ
"ARMATOLII": UN ZIAR COMBATIV AL AROMÂNILOR

La 1 nov. **1933** apărea **la Bucureşti** un ziar cu un titlu „ciudat", intitulat „***ARMATOLII***".

Ziarul apărea de trei ori pe lună, sub conducerea unui comitet, şi îşi avea redacţia şi administraţia pe str. Sf. Ion Nou nr. 3.

Dar de ce se intitula acest trilunar „Armatolii", o denumire total necunoscută în vorbirea noastră românească?

Explicaţia se dă în articolul de fond de pe prima pagină, intitulat „Armatolii".

Citez din el:

„Armatolii sunt legionarii aromâni care în decursul veacurilor au apărat cu arma în mână onoarea şi demnitatea românilor din Pind.

Se întâmplă însă un fenomen curios. Aceleaşi oficialităţi pentru aşa-zise «raţiuni de stat» n-au putut lua măsuri de ocrotire pentru românii de peste hotare ridicând din prima zi o serie de obstacole pentru a împiedica repatrierea lor. Vreme de 10 ani de zile am suportat consternaţi şi cu amărăciune acest tratament vitreg. În acest interval de timp am văzut cortegii rătăcitoare de refugiaţi aromâni aşteptând zadarnic luni de-a rândul pe cheile Salonicului în Grecia, învoirea de a intra în ţară, sau degerând în miez de iarnă în portul Constanţa până când în cele din urmă actuala guvernare înlăturând orice sentiment de jenă le-a interzis categoric dreptul de a se refugia în ţară.

Nicicând oficialităţile româneşti nu s-au pus într-o postură mai hidoasă. Acei care au tolerat invazia în ţară a sutelor de mii de evrei galiţieni şi au permis reîntoarcerea la vetrele lor a tuturor delicvenţilor şi dezertorilor bulgari îşi luau îndrăsneala să bareze la dreptul refugiului pe cei mai oropsiţi dintre români. Cinismul era revoltător şi sub penibila lui impresie ni s-a destrămat imaginea frumoasă a României văzută de departe, ţesută în anii mult frământatei noastre adolescenţe prin şcolile oropsitei Macedonii.

Pentru prima dată am pipăit realitatea românească în toată goliciunea ei. Şi adevărurile desprinse din luarea acestui contact au fost revelatoare pentru noi. Nu ne-a fost greu să constatăm atunci cât de înstrăinată este pătura noastră conducătoare recrutată din lumea cosmopolită care populează urbele acestei ţări şi cât de puţin se identifică cu aspiraţiile acestui neam. De la această pătură conducătoare coruptă şi venală nu se poate aştepta nici o înţelegere pentru marile şi vitalele probleme care se pun în aceste momente grele ale neamului românesc şi nici o solicitudine pentru românii rămaşi peste hotare şi colonizaţi în Cadrilater. Această nestrămutată convingere formează baza noastră de plecare. Organizaţia noastră va pregăti o rezistenţă prin propriile noastre puteri în aceste vremuri cumplit de grele când asupritorii de peste hotare încearcă să ne sugrume naţia iar politicienii din ţară pentru interese electorale să o umilească, să o pervertească sufleteşte şi chiar să o lase dezarmată pradă iredentismului bulgar. Pentru asemenea acţiuni se cer suflete tari capabile de jertfă, abnegaţie, eroism, se cer ARMATOLII. Să trezim ARMATOLUL care doarme în fiecare aromân, căci ţara are nevoie de el. Iată ţinta noastră!".

Articolul este semnat de CONSTANTIN PAPANACE, unul dintre cei mai cunoscuţi fruntaşi ai Mişcării Legionare, comandant legionar, unul dintre colaboratorii apropiaţi ai Căpitanului, publicist şi doctor în Economie.

Într-adevăr, cele afirmate de Const. Papanace sunt bazate pe fapte veridice.

Anul I. — Nr. 2 | Lei 2 Exemplarul | Vineri 10 Noembrie 1933

ARMATOLII

Redacţia şi Administraţia: Str. Sf. Ion Nou 3 Telefon 3.47.18 | Apare de 3 ori pe lună sub conducerea unui comitet | ABONAMENTE: Particulari 200 lei pe an Coloniştii 80 lei pe an

Schimbare de guvern

Din motive cari n'au nici în clin nici în mânecă cu interesele ţării, guvernul Vaida Voevod a fost silit să demisioneze.

ASIMILARE SAU ELIMINARE?

Este întrebarea ce se pune în legătură cu imensa problemă minoritară care grevează statul român.

Chestiunea se poate discuta situând-o în două cadre deosebit- *presiunea realităţilor, ca să o altă înfăţişare. Coborînd în acest domeniu, va trebui să ţinem seamă de cel puţin două factori esenţiale în legătură cu repartiţia populaţiei din punct de vedere etnic, pe te-* *În vremurile de astăzi oraşele formează principalele puncte de luare a contactului putem aprecia cât de precară devine poziţia noastră, când suntem forţaţi să dăm lupta pe un teren străin şi com-*

CRONICA EXTERNA

POTICNIRILE D-LUI TITULESCU

Cel mai răsărit imperativ naţional, care trebue să ia proporţiile unei porunci biblice, este să ne ui-

În anii 20 guvernul român a încurajat şi susţinut colonizarea Cadrilaterului, cunoscut şi sub numele de Dobrogea Nouă, cu aromâni, cărora le-a acordat facilităţi economice şi culturale, şi împroprietărirea cu mari suprafeţe de teren arabil.

„Şurubul s-a strâns" însă un deceniu mai târziu, din motive total nefondate, printre care şi "pentru a nu ne avea rău" cu vecinii bulgari (!!) care nu priveau cu ochi buni colonizarea judeţelor Bazargic şi Caliacra, cu aromânii persecutaţi în Grecia, Macedonia şi Bulgaria.

Această cedare a autorităţilor române însă nu i-a împiedicat pe bulgari să se organizeze în bande de jefuitori şi de atentatori, cunoscute şi sub numele de „comitagii", bande sprijinite făţiş de către guvernul de la sudul Dunării, cu armament şi mijloace financiare. Raidurile aveau loc de preferinţă noaptea, punctul de plecare fiind de cele mai multe ori din Bulgaria. Aceste atacuri nocturne s-au soldat, în intervalul 1920 – 1940, cu zeci de morţi şi sute de răniţi, cu incendieri de locuinţe şi jafuri.

CADRILATERUL avea o suprafaţă de 7142 kmp şi, în 1940, o populaţie de 412.105 locuitori, dintre care 118.373 români, 162.625 bulgari şi 131.107 alte naţionalităţi, dintre acestea predominând turcii şi tătarii.

În urma Arbitrajului de la Viena Cadrilaterul **a fost cedat Bulgariei în sept. 1940**, deşi partea română, condusă de ministrul de Externe Mihail Manoilescu a cerut să se păstreze pentru România oraşul Silistra şi litoralul Mării Negre cu Balcicul, Caliacra şi Cavarna (văzând că nu se putea, a încercat apoi să obţină măcar *Castelul Regal din Balcic*, cu inima reginei Maria, şi *Capela română de la Plevna*, cu osemintele eroilor români căzuţi în Războiul de Independenţă din 1877, cele două aşezăminte urmând să fie considerate anexe ale Legaţiei române din Sofia).

La terminarea celui de-al doilea război mondial, neavând încredere în guvernul comunist instaurat la 6 martie 1945, că le va apăra interesele, **cei peste 100.000 de aromâni evacuaţi din Cadrilater au trimis Conferinţei de Pace de la Paris un memoriu în care cereau anularea Tratatului din sept. 1940.**

Au fost însă calificaţi de ministrul Justiţiei de atunci, Lucreţiu Pătrăşcanu (care cică ar fi fost întâi român şi abia apoi comunist), ca „elemente reacţionare şi bandiţi" (n. n.. halal "român"!!)

Gheorghiu Dej, şi el comunist şi „bun român", a afirmat: *„Să nu ne fie teamă de eventualele acuzaţii, că am înstrăinat un teritoriu, care nu este al nostru, este al Bulgariei. Aceasta va contribui la cimentarea pentru totdeauna a celor mai bune relaţii între România şi Bulgaria şi veţi vedea cu ce bucurie va fi primită o asemenea declaraţie de poporul bulgar."* (Nota noastră: Dar nu şi de către poporul român!! Pe el îl interesau mai mult bulgarii decât românii!)

Considerând că aceste explicaţii erau absolut necesare, **să revenim la prezentarea ziarului „ARMATOLII" şi să ne întoarcem la atmosfera sfârşitului de an 1933.**

Un articol incendiar la adresa ministrului de Externe de atunci, Nicolae Titulescu, este semnat de ION CARANICA şi se intitulează *„Dl. Titulescu în Balcani"*. Are un conţinut acuzator, cu argumente clare şi convingătoare, pe care le reproduc:

„Titulescu tratează amical cu Sofia, în timp ce guvernul bulgar dădea ordin comitagiilor să-şi continue lupta pentru cucerirea Cadrilaterului. Ce lecţie pentru marele nostru Titulescu!

Cât bine n-ar fi putut face domnia sa sutelor de mii de români părăsiţi şi alungaţi prin statele balcanice, ***dacă, în loc de a sluji interesele francmasoneriei,*** *s-ar fi interesat de soarta acestora!*

Dar făcând o asemenea politică poţi deveni un mare naţionalist! Dar oamenii noştri râvnesc la mai mult: la titlul de «mare european»! Ce păcat!".

Un alt articol, *„Şcolile noastre de peste hotare"* este semnat de Castru. În rezumat, se arată că exista o delăsare în acest sector: înainte de 1913 şcolile erau adevărate pepiniere care furnizau României elemente bine pregătite, graţie corpului profesional selecţionat şi conducătorilor acestuia, care se dovediseră a fi oameni destoinici, în timp ce începând din 1927 se observa un recul. Se cerea, în acest sens, ca dl. ministru Dimitrie Gusti să-şi dea osteneala să cerceteze felul în care se făcuseră numirile noilor profesori, întrucât unora dintre aceştia li se dăduseră catedre fără a avea nici măcar bacalaureatul. Şcolile din Macedonia nu puteau fi considerate debuşee pentru plasarea favoriţilor sau partizanilor politici şi nici pentru curioşii care vroiau să facă turism în Grecia...

Alte titluri care se referă la aromânii din afara ţării şi din Cadrilater sunt elocvente şi spun, într-un fel, totul: *„De la aromânii din Veşia"*, *„Tragedia unor români din Albania"* şi *„Cadrilaterul masacrat"*.

Un alt titlu: *„Să se închidă şi să plece"*; prezint un paragraf sugestiv: *„Comunitatea bulgară din Bazargic a luat o hotărâre foarte gravă de a închide toate prăvăliile bulgăreşti în semn de protest «coloniştilor macedoneni». Adică după ce se organizează în bande de asasini şi ucid la drumul mare, comitagii bulgari pozează drept victime şi protestează".*

Un alt titlu de articol, semnat de Araicu, se intitulează: *„Cum se face colonizarea Cadrilaterului"*.

Din *„Apel al studenţilor macedo-români către coloniştii din Cadrilater"* reproduc câteva rânduri:

„Cuminţenia şi răbdarea voastră de până acum a fost considerată drept slăbiciune, iar resemnarea voastră i-a încurajat. Bandele de comitagii au dezlănţuit teroarea măcelărindu-vă copilaşii şi soţiile în casele voastre şi la drumul mare. Până când veţi suporta această ruşine? Treziţi-vă din amorţire! Onoarea neamului vostru este în joc! Sunteţi în legitimă apărare de a răspunde duşmanilor aşa cum vă dictează conştiinţa. Ce aşteptaţi? Pe noi ne veţi găsi alături, cu hotărâre, pe drumul marilor şi legitimelor războiri".

Un protest asemănător îl face şi „Societatea de cultură Macedo-Română".

Un articol deosebit, convingător prin argumente, este „***Cadrilaterul sângerează***", lung ca dimensiune şi fragmentat, din această cauză alcătuit din câteva capitole: *„Noua tactică de luptă a bulgarului"*, *„Unde se organizează bandele de comitagii"* (citez din el: *"Este adevărat că agitatorii sunt veniţi de peste graniţă, dar şi ei sunt originari tot din Dobrogea. Bandele însă se formează pe pământ românesc, din ţărani bulgari care*

au jurat credinţă statului românesc!"), „De cine sunt susţinuţi comitagiii", „Cum reacţionează autorităţile româneşti" şi, ultimul capitol, „Sentimentul de provizorat" (din care citez: „Au trecut 20 de ani de când Cadrilaterul este al nostru. S-a clădit un liceu la Bazargic. O clădire impunătoare. Poate cel mai mare liceu din ţara românească. Dar acesta este făcut de bulgari, **ei urmăresc un ideal naţional, ştiu pentru ce luptă! Pe când noi**, de ce să nu spunem adevărul, **oficialitatea românească urmăreşte un ideal... electoral!**").

Alte titluri: „Când se deschid şcolile în Macedonia", „Românii şi Bulgarii", „Cine ştie să moară nu va fi rob niciodată" (o maximă a lui Seneca), „Cum sunt trataţi românii dn Grecia".

Dar să trec şi la prezentarea celorlalte numere din ziarul „ARMATOLII", prezentare pe care, din păcate, sunt nevoit să o fac mult mai pe scurt, din cauza eternei lipse de spaţiu.

NR. 2 de vineri 10 nov. 1933, are articolul lui C. Papanace „Asimilare sau eliminare?", „Reflexii pentru Cadrilater" de I. Catarici şi „**Privighetoarea pacifismului**" semnat sub pseudonim Tangillius, nume care foarte probabil ascundea identitatea lui I. Caranica. De fapt, sub semnătura lui Tangillius au apărut şi în numerele următoare **atacuri la dresa fostului ministru de externe N. Titulescu**. Citez un fragment din articolul amintit mai sus, de fapt un pamflet virulent:

„Prin activitatea sa îşi pregăteşte terenul să-şi asigure Premiul Nobel pentru pace. ***Poporul român e destul de paşnic, nu are nevoie de un doctrinar al pacifismului.***

Mai lasă trilul păcii, d-le Titulescu, şi cântă-ne acela al pregătirii biruinţei complicate. Priveşte în jurul nostru şi vei vedea că eşti singura privighetoare a păcii. Toţi se înarmează, noi însă pălăvrăgim despre pace şi pregătim dezarmarea sufletească alături de cea materială. *Că mâine va izbucni războiul şi tu pălăvrăgeşti de pace!"*

NR. 3 al ziarului „ARMATOLII" pe toată pagina întâi, cu chenar negru şi fotografie consacrată morţii Ing. Guşă Ciumetti, un conducător al aromânilor. La înmormântarea sa, au luat cuvântul, printre alţii, Ion Mihalache şi prof. universitar Gh. Murnu.

Tot în acest număr un alt articol semnat Tangillius, cu acelaşi „erou" din numerele precedente, Nicolae Titulescu, cu titlul „**Poticnelile d-lui Titulescu**": *„Încheiem pacte de neagresiune pe care se sprijină dictatorii Rusiei, îi acordăm, din contră, sprijin moral! Aceste pacte sprijină dictatorii Rusiei şi ţin sub teroare cele peste 100 de milioane de popoare neruseşti. Noi, prin gura de aur a lui N. Titulescu, primim ordinul Moscovei de a dirija peroraţia pro-rusă a domniei sale."*

Un alt articol, nesemnat, este „**O măsură criminală: suspendarea ziarului Calendarul**". Redau un fragment din el: "***Pentru ce a fost suspendat? Pentru că a fost singurul ziar românesc care a afirmat din primul moment că guvernul I.G. Duca a fost impus de oculta iudeo-masonică. Pentru că a avut curajul să strige tot adevărul.***"

NR. 4 al ziarului, de vineri 1 decembrie 1933, **are în totalitate conţinut legionar.**

Articolul de fond are ca titlu: „*1 Decembrie 1918 – 1 Decembrie 1933*" şi este semnat Armatolii.

Un foileton intitulat „**Fanariotul**" are ca ţintă premierul liberal I.G. Duca, care desfiinţase Garda de Fier (articol semnat de C.I. Selyanu).

Tot pe pagina întâi este tipărit **portretul lui Corneliu Zelea Codreanu**, alături de articolul „Spiritul Nou", autor fiind Şt. Doliu.

Pagina a doua din acest număr este toată rezervată **culturii**; iată titlurile: „*Către tinerii intelectuali din Dobrogea Nouă*", „*Între filosofie şi religie*" şi poezia „*Poem eroic*".

Pagina a treia are un articol cu semnătura lui Tangillius, „tare" în conţinut, cu acelaşi personaj central, duşman de moarte al Mişcării Legionare, Nicolae Titulescu. Este de dimensiuni apreciabile, întrucât este o amplă analiză cu un titlu care spune totul „**Fatalismul alianţelor noastre ne-naţionale**".

Din articolul „*Pentru ce a fost sistată colonizarea Cadrilaterului*", semnat de Araicu, dau un mic fragment: „*Guvernatorii vor să satisfacă masa electorală bulgară căreia îi cere în schimbul votului pe care il dă încetarea colonizării Cadrilaterului.*"

Din NR. 5 redau numai titlurile: articolul de fond „*Garda de Fier*", „*Biserici fără preoţi*" de I. Cotroci, „*Schimbarea la faţă a lui N. Titulescu*" semnat, fireşte, tot de Tangillius şi „*10 Decembrie 1922*".

Toată pagina a patra are ca titlu „*Dizolvarea Gărzii de Fier*" în care găsim articole pline de indignare la adresa acestui act samavolnic care încălca grosolan libertatea de opinie politică, mai ales că această organizaţie lupta tocmai pentru interesele ţării călcate în picioare de politicienii corupţi.

Titluri „şoc": „*Impresia produsă în ţară*", „*Actul samavolnic*", „*Declaraţia lui Gh. Brătianu*", „*Se aşteaptă arestări masive*" (o intuiţie care s-a împlinit puţin mai târziu, când 18.000 de legionari au fost arestaţi fără nici un mandat, fără nici un temei legal!)

NR. 6, din 24 decembrie 1933, este şi ultimul, interzicerea Gărzii de Fier de către guvernul condus de I.G. Duca face ca el să nu mai fie atât de combativ, şi să nu mai poată fi citit în întregime, întrucât are nu mai puţin de trei pagini scrise, pentru prima dată, în dialect aromân, neaccesibil cititorului de rând. Cele scrise în limba română sunt: „*Nerecunoştinţa bulgară*", „*Sinceritatea prieteniei sârbeşti*", „*Invazia străină*" şi „*Timiditatea e modestie, dar este o ruşine când nu-i bărbăţie*".

La câteva zile după apariţia nr. 6 al ziarului „ARMATOLII", după ce fusese dizolvată Garda de Fier, murea asasinat pe peronul Gării Sinaia, la 30 decembrie, prim ministrul I.G. Duca. Se ştie că din cei trei participanţi la complot, doi erau aromâni, Iancu Caranica şi Doru Belimace (vor fi şi ei asasinaţi, opt ani mai târziu, la 30 nov. 1938, în pădurea Tâncăbeşti, împreună cu Căpitanul şi Decemvirii, din ordinul lui Carol al II-lea).

Post scriptum: În mod normal, ar fi trebuit să mă opresc aici cu prezentarea ziarului „**ARMATOLII**". Am avut parte însă de o surpriză: citind, deunăzi, revista „*Pământul Strămoşesc*", seria nouă, scoasă în Argentina, la Buenos Aires, de către legionarul erudit, prof. universitar Dumitru Găzdaru, în nr.4 / 1977-78, la pag. 47, am găsit o informaţie preţioasă, semnată de comandantul legionar economist Const. Papanace, unul dintre ideologii Mişcării, pe care o reproduc ad literam:

„Am uitat chiar de purtarea neloială de la un Consiliu de Miniştri, unde eu nu eram prezent (n. n.: Const. Papanace, de origine aromână, unul dintre principalii colaboratori ai revistei "*ARMATOLII*", era subsecretar de stat la Finanţe), *luându-se în discuţie unele articole scrise în periodicul „ARMATOLII" împotriva ministrului grec de la Bucureşti pentru prigoana dezlănţuită de greci în contra populaţiei aromâneşti, când ministrul legionar de externe Mihail Sturza a opinat pentru interzicerea apariţiei publicaţiei, iar „comandantul" Mişcării, Horia Sima, l-a secondat, exprimându-şi regretul că cenzura l-a lăsat să apară"!*

Deci „ARMATOLII" a reapărut pentru scurtă vreme în toamna anului 1940, ***iar această publicaţie, naţionalistă şi legionară, a fost suprimată chiar de către cei aflaţi în fruntea guvernului... legionar al noului şef al Mişcării, H. Sima!!***

G. Emilian

***

PERSONALITĂŢI LEGIONARE: PRINŢUL ALECU CANTACUZINO

(continuare din pag. 7)

acest Comandament trebuia să aibă grijă ca legionarii rămaşi nearestaţi să meargă pe drumul trasat de Căpitan, adică să respecte întru totul ordinul: "*tăcere, suferinţă, răbdare*". (La 17 aprilie 1938, înainte de arestarea sa, Căpitanul spusese: "*Cine are capacitatea de a rezista, să intre cu mine în închisoare; cine nu are suficientă rezistenţă, să se dea la o parte şi să păstreze tăcere*".) Aceasta nu însemna nicidecum dare înapoi, retragere, ci **câştigare de timp (care lucra în favoarea Mişcării, cum avea să se dovedească puţin mai târziu)**, însemna repliere strategică pe poziţii **pentru a nu face jocul adversarului** care de abia aştepta pretexte pentru a trece de la prima fază de anihilare a Mişcării (izolarea fruntaşilor), la cea de-a doua, exterminarea în masă.

Cei trei aleşi să evadeze erau, evident, **comandanţi legionari**, şi au fost nominalizaţi de Căpitan: prof. **Vasile Cristescu**, care să facă parte din conducerea Comandamentului de prigoană, **Alecu Cantacuzino**, ca să se ocupe în continuare de Corpul de Elită Moţa - Marin şi ec. **Gh. Istrate**, şeful *Frăţiilor de Cruce* pe ţară, pentru conducerea fraţilor de Cruce.

Acest plan a reuşit în parţial. În noaptea de 15/16 iunie 1938, noaptea, în gara Braşov au reuşit să sară pe fereastră Vasile Cristescu şi Alecu Cantacuzino, Gh Istrate însă nu. În gara Braşov cei doi evadaţi au fost aşteptaţi de prof. Ion Ionică, fratele comandantului legionar Eugen Ionică, întemniţat, care le-a dat două adrese unde să poată locui şi să fie în siguranţă până la reîntoarcerea lor, tot clandestină, în Bucureşti.

Mihail Moruzov, şeful Serviciului Secret, şi-a dat însă imediat seama de importanţa majoră a acestei tactici şi i-a transmis lui Horia Sima, personaj legionar periferic la acea vreme, dar informator pus în slujba lui, să acţioneze exact invers: violenţă şi acte de forţă, lansând, totodată falsul zvon cum că regele Carol al II-lea este un om laş, se intimidează şi poate fi constrâns de actele provocatoare şi extremiste.

Comandamentul de prigoană, condus de comandantul av. Ion Belgea, şeful Corpului de Control Legionar şi şeful Corpului Răzleţi, **nu a putut fi convins de Horia Sima (care era omul de legătură în teren, între Comandament şi legionarii liberi), să treacă la acţiuni de violenţă, contrare dispoziţiilor categorice şi repetate ale Căpitanului de "tăcere, răbdare"**.

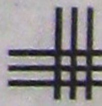
Refuzul lui Ion Belgea de a aproba lui H. Sima comiterea de acte violente a dus la arestarea întregului Comandament de prigoană. A rămas "vidul". Adică nici o căpetenie legionară marcantă liberă, toţi fiind arestaţi. La fel s-a întâmplat şi cu cei doi comandanţi legionari evadaţi: Alecu Cantacuzino a fost arestat în oct. 1938, şi dus la închisoarea de la Râmnicu Sărat, "undiţa" fiind soţia lui şi verişoara mea, Florica, cu care s-a întâlnit şi care fusese urmărită de poliţie, iar prof. Vasile Cristescu a fost împuşcat în casa unde se ascundea, pe 29 ian. 1939.

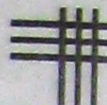
Ce a urmat se ştie: în noaptea de 21/22 sept. 1939 el şi cea mai mare parte din elita legionară au fost împuşcaţi; Alecu a fost asasinat la Râmnicu Sărat; alte masacre simultane au avut loc în lagărele de la Miercurea Ciuc şi Vaslui şi în fiecare judeţ al ţării, legionarii fiind scoşi noaptea din casele proprii şi împuşcaţi; inutil deja să mai precizez că fără nici o sentinţă scrisă de condamnare! Apoi trupurile neînsufleţite ale celor asasinaţi au fost expuse pe trotuare şi au fost aduşi toţi funcţionarii, elevii şi profesorii lor, ca să îi scuipe şi să îi batjocorească. Spre lauda lor, mai nimeni nu a făcut-o.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Bucureşti cu cei care făcuseră parte din echipa lui Miti Dumitrescu, **dar nici aici, din cei aduşi cu forţa, nu a scuipat nimeni, cu o singură excepţie: Petru Andrei, care era ministrul Educaţiei!!**

- D-le Şerban Milcoveanu, vă mulţumesc mult pentru amplul interviu pe care mi l-aţi acordat. Multitudinea de aspecte, total necunoscute, pe care le relevaţi, de fiecare dată, erudiţia dvs., parantezele făcute ca să se înţeleagă mai bine firul naraţiunii, memoria formidabilă pe care o aveţi, mai ales că sunteţi nonagenar, mă determină să vă asemuiesc, într-un fel, cu Petre Ţuţea!

- Mulţumesc mult pentru comparaţie. Este de datoria mea, cât mai trăiesc, să fiu de folos celor care studiază Mişcarea Legionară.

TRICOLORUL ŞI STEMA ROMÂNIEI

Drapelul, stindardul, steagul: un simbol profund, legat de existenţa în istorie a oricărui popor, de lupta, de supravieţuirea sa; stema, semnul heraldic suprem, reprezintă chintesenţa idealurilor unei naţiuni, a gândirii şi trăirii sale, tradiţia, trecutul istoric.

Odată cu constituirea celor dintâi formaţiuni statale româneşti, apar şi primele însemne heraldice. Culoarea de bază a steagului Moldovei era roşu, cea a Ţării Româneşti alb-gălbui, iar cea a Transilvaniei albastrul azuriu.

În perioada domniei lui Ştefan cel Mare steagul Moldovei era roşu, având capul de bour cu stea între coarne, flancat de soare şi lună, iar steagul Ţării Româneşti sub domnia lui Mihai Viteazul era alb-gălbui, având pictat un corb ce ţinea în cioc o cruce dublă, stând deasupra unei ramuri de ienupăr verde.

Călăuzit de dorinţa de a-i uni pe toţi românii sub un singur stindard, Mihai Voievod, "din mila lui Dumnezeu domn al Ţării Româneşti şi Ardealului şi a toată Ţara Moldovei", a alăturat pentru prima oară culorile de pe steagurile celor trei principate româneşti, pe diplomele şi a stemele pe care Mihai Viteazul le-a acordat după bătălia de la Şelimbăr, atât vitejilor boieri munteni, cât şi nobililor din Transilvania, care i s-au alăturat. Se poate spune că de la Mihai Viteazul reunirea celor trei culori (roşul moldovenilor, galbenul muntenilor şi albastrul transilvănenilor) a devenit simbolul unităţii noastre naţionale.

Nesemnalat în documentele primelor trei decenii ale secolului al XVII-lea, tricolorul reapare în timpul lui Matei Basarab, ales domn al Munteniei fără învoirea Porţii, dar pe care sultanul a fost nevoit să-l menţină în scaun de teama puterii militare a ţării, precum şi de teama alianţei cu Transilvania, aflată, la rândul ei, în relaţii de bună înţelegere cu Moldova. Strădaniile lui Matei Basarab de refacere, pe calea diplomatică, a alianţelor, a unităţii Ţărilor Române, unitate întreruptă prin moartea lui Mihai Viteazul, s-a concretizat şi în reintroducerea tricolorului – nu ca steag, ci într-o formă permisă de împrejurările vremii: printre însemnele oficiale ale autorităţii domneşti se cunosc două documente de la Matei Basarab care au pecetea legată cu un şnur în culorile roşu, galben şi albatru.

În perioada domniilor fanariote au apărut pentru prima dată îmbinate **pe un steag** şi simbolurile heraldice ale celor două principate româneşti, aşa cum este steagul datând din vremea lui Constantin Ipsilanti care, pentru scurtă vreme (dec. 1806 – aug. 1807), a domnit în ambele ţări.

Steagul folosit de Tudor Vladimirescu în timpul mişcării revoluţionare din 1821 avea, pe lângă flamura propriu-zisă, trei grupe de ciucuri coloraţi în roşu, galben şi albastru, ansamblul lor creând impresia tricolorului. Pânza, din mătase alb-gălbuie, avea pictată, central, Sfânta Treime, flancată de doi sfinţi militari (Sf. Gheorghe şi Sf. Theodor Tiron). Sub Sf. Treime, într-o cunună ovală din frunze de laur, era acvila cruciată a Ţării Româneşti, iar la stânga şi la dreapta stemei erau scrise, cu litere chirilice, versurile:

"Tot norodul românesc
Pe Tine Te proslăvesc.
Troiţă de o fiinţă,
Trimite-mi ajutorinţă!
Cu puterea Ta cea mare
Şi în braţul Tău cel tare
Nădejde de dreptate
Acum să am şi eu parte".

Prima reunire a celor trei culori pe steag datează din 1834, din timpul domniei lui Al. D. Ghika. Benzile erau dispuse pe orizontală, cu fâşia roşie la partea superioară şi cea albastră la partea inferioară. Pe galben era pictată acvila cruciată, încoronată, ţinând în gheare un buzdugan şi o spadă, înconjurată de o cunună ovală din frunze de stejar şi laur, iar în colţuri erau pictate acvile.

Românii revoluţionari paşoptişti din Moldova şi Ţara Românească au arborat tricolorul: albastru, galben, roşu, cu benzile dispuse pe verticală, iar revoluţionarii români din Transilvania arboraseră la Adunarea Naţională de la Blaj drapele tricolore cu benzile dispuse pe orizontală (iniţial, tricolorul românilor ardeleni a fost albastru, alb, roşu, cu benzile pe orizontală, pe alb fiind scris cu auriu "virtus romana rediviva" - "virtutea romană reînviată", dar, în decursul revoluţiei, treptat, toate drapelele românilor vor înlocui albul cu galben). Tricolorul a fost consfinţit ca drapel naţional prin decretul guvernului provizoriu de la Bucureşti.

În 1859, odată cu dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza în Tara Românească şi în Moldova, tricolorul s-a impus definitiv ca drapel naţional, dar în varianta dispunerii orizontale a benzilor de culoare. Primul steag din 1859 a avut fâşia albastră plasată sus, apoi, în a doua perioadă a domniei lui Cuza, fâşia roşie a fost dispusă la partea superioară.

Tricolorul românesc nu a suferit transformări majore de-a lungul istoriei; doar distribuţia culorilor (în ceea ce priveşte proporţia şi poziţia) s-a schimbat de-a lungul timpului. Odată cu venirea regelui Carol I, steagul va avea benzile dispuse pe verticală, pornind de la portdrapel, albastru, galben, roşu, şi aşa va rămâne până în ziua de azi.

De-a lungul timpului, poezii şi imnuri au fost dedicate tricolorului românesc, remarcându-se în mod special imnul mobilizator compus de Ciprian Porumbescu, "Trei culori".

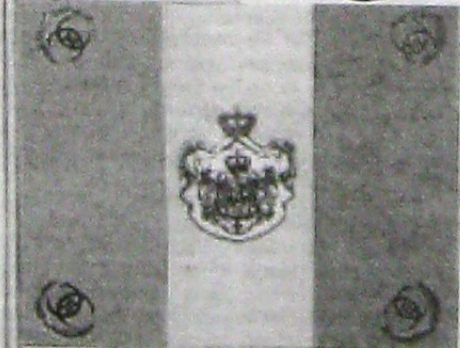
Preocuparea pentru o stemă reprezentativă, sintetică, datează la Români de la începutul sec. al XIX-lea, când experţii în heraldică au identificat stemele judeţelor, provinciilor, însemnele heraldice ale domnitorilor.

După 1859, când Ţara Românească şi Moldova s-au unit într-un singur stat, s-au reunit şi simbolurile tradiţionale ale Ţării Româneşti (vulturul de aur cruciat) şi Moldovei *(bourul cu stea între coarne).*

După venirea lui Carol I, Comisia Naţională de Heraldică a propus o stemă rezultată din **combinarea simbolurilor tradiţionale ale tuturor provinciilor româneşti** (Ţara Românească, Moldova, Bucovina, Transilvania, Maramureş, Crişana, Banat şi Oltenia) **cu însemnele Casei Regale de Hohenzollern.**

Acestei steme (adoptată de Guvernul României) i s-a adăugat în 1921, la încoronarea lui Ferdinand ca rege al României Reîntregite, Coroana Regatului României *(coroana lui Carol I, făcută din oţelul unui tun capturat la Plevna în timpul Războiului de Independenţă, Carol I fiind cel care a ridicat Ţara la nivel de Regat)*; tricolorul avea această stemă în mijloc şi la colţuri doi delfini cu cozile ridicate, dispuşi faţă în faţă, simbolizând Marea Neagră.

Stema României Mari a fost înlocuită în 1947, când, sub presiunea trupelor sovietice de ocupaţie, a fost proclamată "Republica Populară", pentru a îndepărta cât mai mult din tot ce a însemnat tradiţia naţională.

Noua stemă, de sorginte sovietică, plantată pe tricolorul naţional, era o simplă efigie decorativă întruchipând bogăţiile ţării încadrate de spice de grâu, având ca fundal un răsărit de soare, iar în partea superioară o stea roşie, steaua comunistă.

În decembrie 1989 oamenii au rupt simbolul comunismului de pe steag şi s-a pus problema conferirii unei steme noi, reprezentative, iar Comisia Heraldică, numită în acest scop, a supus Parlamentului două variante finale care au fost, în cele din urmă, combinate. Rezultatul îl constituie design-ul actual, adoptat de cele două Camere ale Parlamentului în 1992.

Stema actuală a României are ca **element central vulturul** de aur **cu cruce în cioc** (în mod tradiţional, acest vultur apare pe stema oraşului Curtea de Argeş, *simbolizând dinastia Basarabilor, nucleul în jurul căruia a fost organizată Ţara Românească, provincie ce a jucat un rol hotărâtor în destinul istoric al Românilor, şi apare, de asemeni, pe stema tradiţională a Transilvaniei).*

Vulturul, simbol al *latinităţii* şi pasăre de prim rang în heraldică, **întruchipează *curajul***, hotărârea, ***zborul spre marile înălţimi***, *puterea, grandoarea.* Scutul pe care stă este de azur, reprezentând cerul. Vulturul ţine în gheare **însemnele suveranităţii: un sceptru şi o sabie**; *sceptrul îl evocă pe Mihai Viteazul, primul unificator al Ţărilor Române, iar sabia pe Ştefan cel Mare, apărătorul creştinătăţii, "Cavalerul lui Hristos".*

Pe pieptul vulturului se află un blazon împărţit în patru cu simbolurile provinciilor istorice româneşti (Ţara Românească, Moldova, Transilvania cu Maramureşul şi Crişana, Banatul şi Oltenia), precum şi doi delfini, amintind de litoralul Mării Negre.

În prima secvenţă se găseşte stema **Ţării Româneşti** pe azur: *un vultur, ţinând în cioc o cruce* de aur, însoţit de un soare de aur la dreapta şi o lună nouă de aur la stânga.

În a doua secvenţă se află stema tradiţională a **Moldovei:** *un bour negru cu o stea* între coarne, un trandafir cu cinci petale în partea dreaptă şi o *semilună* la stânga, ambele de argint.

Al treilea sector al stemei are stema tradiţională a **Banatului şi Olteniei:** deasupra valurilor, un pod galben cu două arce de boltă (simbolizând podul peste Dunăre al împăratului roman Traian), de unde iese un leu de aur ţinând un paloş.

În cea de a patra secţiune se află stema **Transilvaniei cu Maramureşul şi Crişana:** *un scut împărţit în două* printr-o linie îngustă, astfel: deasupra, pe un fond de azur, se afla *un vultur* negru cu gheare de aur, ce are la dreapta *un soare de aur,* iar la stânga o *semilună* de argint; dedesubt se găsesc şapte *turnuri crenelate*, plasate în două registre: în primul patru turnuri, în al doilea trei.

Sunt, de asemenea, reprezentate teritoriile adiacente Mării Negre, pe fond de azur: doi delfini dispuşi cu capul în jos.

Sunt convinsă că ar trebui să medităm mai serios şi la semnificaţia drapelului naţional şi, mai ales, la cea a stemei, măcar din când în când, atunci când avem tendinţa de a ne închina la străini şi a ne ruşina că suntem români!

Nicoleta Codrin

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB"

REZUMAT (VIII)

(continuare din numărul trecut)

JURĂMÂNTUL GRADELOR LEGIONARE

Iubiţi Camarazi,

Ori de câte ori am fost în faţa unei jertfe legionare, mi-am spus: ce îngrozitor ar fi ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor să se instituiască o castă biruitoare căreia să i se deschidă porţile către viaţa afacerilor a loviturilor fantastice, a furturilor, a îmbuibărilor, a exploatării altora. Deci au murit unii, pentru ca să slujească poftelor de îmbogăţire, de viaţă comodă şi desfrânare a altora!

Să punem inima, fruntea şi trupul lui Moţa şi a camaradului său Marin temelie Naţiunii Române. Fundament peste veacuri pentru viitoarele măriri româneşti. ***Să punem deci pe Moţa şi Marin bază viitoarei elite româneşti***, care ea, va fi chemată să facă din neamul acesta ceea ce de-abia îndrăzneşte mintea noastră.

Voi, care reprezentaţi primele începuturi ale acestei elite, să vă legaţi prin jurământ, că vă veţi comporta în aşa fel încât să fiţi cu adevărat începutul sănătos, de mare viitor al elitei române, *că veţi apăra întreaga Mişcare Legionară ca ea să nu alunece pe căi de afaceri, de lux, de trai bun, de imoralitate, de satisfacţie a ambiţiilor personale sau poftelor de mărire omenească.*

Veţi jura că aţi înţeles, că deci nu mai există nici un dubiu în conştiinţa dvs. că Ion Moţa şi Vasile Marin n-au făcut uriaşa lor jertfă pentru ca noi, câţiva de azi sau de mâine, să ne îmbuibăm de bunătăţi şi să benchetuim pe mormântul lor. **Ei n-au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatatori pentru a ne aşeza noi în palatele acestei caste, continuând exploatarea ţării şi a muncii altora**, continuând viaţa de afaceri, de lux, de destrăbălare. În cazul acesta, biata mulţime a românilor, prin biruinţa noastră, ar schimba numai firma exploatatorilor, iar ţara stoarsă şi-ar încorda istovitele puteri ca să suporte o nouă categorie de vampiri care să-i sugă sângele, adică noi.

De aceea, veţi jura că aţi înţeles că a fi elită legionară, în limbajul nostru, nu înseamnă numai a lupta şi a învinge, ci înseamnă permanenta jertfire în slujba neamului, **că ideea de elită este legată de ideea de jertfă, de trăire aspră şi severă a vieţii,** că unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară.

Vom jura deci, că **vom lăsa prin legământ urmaşilor să vină să jure la mormântul lui Moţa şi Marin pe următoarele condiţii esenţiale ale elitei, pe care noi înşine jurăm:**

1. Să trăim în sărăcie, *ucigând în noi poftele de îmbogăţire materială.*
2. Să trăim o viaţă aspră şi severă cu alungarea luxului şi îmbuibării.
3. Să înlăturăm orice încercare a exploatării omului de către om.
4. Să jertfim permanent pentru ţară.
5. **Să apărăm Mişcarea Legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea s-o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; <u>sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală</u>.**

JURĂM!

CELE 10 PORUNCI de care să se ţină legionarul pentru a nu se rătăci de pe drumul său glorios

Pentru ca să ştie toată lumea că noi suntem legionari şi rămânem legionari până în veacul veacului.

1. NU CREDE în nici un fel de informaţii, de vesti, de păreri despre Mişcarea Legionară, citite în orice foaie ar fi, chiar dacă pare a fi naţionalistă, sau şoptite la ureche de agenţi, sau chiar de oameni de treabă.

Legionarul nu crede decât în ordinul şi cuvântul şefului său. Dacă acest cuvânt nu vine, înseamnă că nimic nu este schimbat şi că legionarul îşi merge în linişte drumul său înainte.

2. DĂ-ŢI SEAMA BINE pe cine ai în faţă. Şi cântăreşte-l cum trebuie şi când este un inamic care vrea să te însele şi când este un prieten prost, pe care l-a înşelat mai înainte un inamic.

3. PĂZEŞTE-TE ca de o mare nenorocire de omul străin care te îndeamnă să faci ceva. El are un interes şi voieşte sau să-şi facă interesul prin tine, sau să te compromită în faţa celorlalţi legionari. *Legionarul acţionează numai din ordin sau din iniţiativa sa proprie.*

4. DACĂ vrea cineva să te ademenească sau să te cumpere,: scuipă-l în ochi.

Legionarii nu sunt nici proşti, nici de vânzare.

5. FUGI de cei ce voiesc să-ţi facă daruri. Nu primi nimic.

6. ÎNDEPĂRTEAZĂ-TE de cei ce te linguşesc şi te laudă.

7. *UNDE sunteţi numai <u>trei</u> legionari, trăiţi ca fraţii între voi:* unire, unire şi iar unire. Sacrifică tot, <u>calcă-te pe tine</u> în picioare cu toate poftele şi cu tot egoismul din tine pentru această unire. Ea, UNITATEA, ne va da biruinţa. Cine este contra unităţii, este contra biruinţei legionare.

8. NU-ŢI VORBI DE RĂU camarazii. Nu-i pârî. Nu şopti la ureche şi **nu primi să ţi se şoptească.**

9. NU TE SPERIA dacă nu primeşti ordine, veşti, răspunsuri la scrisori; sau dacă ţi se pare că lupta stagnează. Nu te alarma, nu lua lucrurile în tragic, căci Dumnezeu este deasupra noastră şi şefii tăi cunosc drumul cel bun şi ştiu ce vor.

10. ÎN SINGURĂTATEA TA roagă-te lui Dumnezeu, în numele morţilor noştri, pentru ca să ne ajute să suferim toate loviturile până la capătul suferinţelor şi până la marea înviere şi biruinţă legionară.

ASOCIAŢIA „PRIETENII LEGIONARILOR"

Am luat iniţiativa de a stabili o legătură între cei cari n-au devenit şi nu pot deveni legionari.

Sunt mulţi care au fost cu sufletul alături de această Mişcare, dar nu s-au putut încadra, fie pentru că au fost funcţionari la stat, întreprinderi particulare, fie pentru că au fost comercianţi sau industriaşi îngrădiţi de multe greutăţi în meseriile lor, *fie pentru că sunt în aşa fel construiţi sufleteşte încât nu s-au putut integra complet în spiritualitatea severă a acestei Mişcări.*

Totuşi, sunt o bună parte de români din această ţară, care recunosc că tinerilor acestora merită să li se trimită o mână de ajutor pe frontul pe care ei îngheaţă luptând pentru ţară.

Noi, românii, stăm. Privim nepăsători la toate zvârcolirile tineretului nostru şi credem în toate calomniile care se aruncă asupra lui.

O întrebare ne sfâşie inima: **Fi-vom noi, neamul acesta, sortit numai înfrângerii? Oare să nu putem şi noi da lumii o mare biruinţă românească?**

Aceste gânduri ne-au făcut să ne orientăm către un fel de asociaţie discretă de ajutorare a tineretului, denumită „Prietenii Legionarilor".

În jurul nostru avem: prieteni, indiferenţi şi duşmani. *Am considera un dezastru, dacă mâine, când goarna biruinţei va suna peste pământul românesc, cei care au fost prietenii adevăraţi ai neamului, ar fi să fie aruncaţi cu dispreţ în lături, iar cei care ne-au vrăjmăşit sau au stat indiferenţi până în preajma biruinţei, ar fi să fie încărcaţi cu răsplăţi nemeritate ca eroi de ultimă oră.* Acest trist tablou ne urmăreşte de multă vreme. *Căci dacă a doua zi după victorie s-ar întâmpla acest lucru, întreaga operă legionară s-ar sfărma.*

Nu urmărim o răzbunare, ci simţim **necesitatea de a crea un sentiment al răspunderii în mijlocul acestei naţii româneşti.** Fiecare va trebui să ştie că pentru atitudinea sa va răspunde. ***Nu poate trăi pe lume o naţie dispusă la toate părerile, la toate atitudinile, la toate schimbările şi la toate compromisurile.***

– *Primim pe aceşti prieteni* ***creştini*** *din orice partid, din orice grupare, din orice categorie socială.* Nu ne interesează nici clasa, nici gruparea politică din care fac parte şi în care pot rămâne şi pe viitor.

– Nu primim niciodată prietenia:

A) A celor care ne-au atacat cu mişelie sau au avut o atitudine vecină cu mişelia.

B) A celor ce s-au dovedit din raporturile cu noi sau cu alţii a fi oameni fără caracter.

C) A celor ca au fost incorecţi, agonisindu-şi averi din afaceri murdare sau din însuşirea banului public.

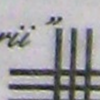
Oricine deci poate intra în această lume a „Prietenilor legionarilor", în afară de aceste trei categorii.

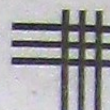
Condiţiuni de înscriere:

- **Prietenii legionarilor ajută pe legionari material şi moral,** după puteri, lunar sau anual.
- Ei sunt cu totul în afara Organizaţiei legionare, ale cărei legi de primire sunt cu mult mai severe.
- Ei nu se cunosc între ei şi nu se întrunesc niciodată; - Ei nu pot fi cunoscuţi nici de legionari.
- Cea dintâi adunare a acestor oameni se va face în ziua Biruinţei. Atunci ei vor fi convocaţi nominal de şeful Legiunii, vor fi cunoscuţi de legionari şi sărbătoriţi de întreaga suflare.
- Vor fi informaţi corect şi la timp asupra tuturor problemelor legionare importante.

(final)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

S-A MERS PREA DEPARTE (I)

La aproape 2000 de ani de la revelația divină avută de Sf. Ioan Teologul în insula Patmos, *Cartea Apocalipsei* își descifrează tainele, încetul cu încetul.

Capitolul 13 din *Cartea Apocalipsei* spune că "În zilele din urmă ale omenirii se va ridica o fiară care va stăpâni peste toată seminția, limba și neamul. Se vor închina ei toți cei ce locuiesc pe pământ... și ea (fiara) îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, pe cei bogați și pe cei săraci, pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel care are semnul, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei. *Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este nume de om. Și numărul ei este* ***666.***"

"***Tâlcuitorii identifică fiara apocaliptică cu renașterea atotputerniciei iudaice. Deoarece antihristul va veni sub numele de masiah - mesia, el își va însuși titlul de rege al evreilor - rege al Israelului: HAMELEK-LE ISRA'EL'. Anume, titlul de "rege al Israelului", scris în litere ebraice, dă numărul 666***" (periodicul "*Panorama Biblică*", **1893**, pag. 298). "Coincidența" face că la adunarea organizației "Ghimel mttvot" ținută la o sinagogă din Ierusalim, a fost discutată problema restabilirii în Israel a monarhiei, desființată în urmă cu 2000 de ani. Într-un interviu acordat postului de radio local, reprezentantul organizației, avocatul Baruh-ben-Iosif, a declarat: "*Monarhia este mai bună decât orice altă formă de stăpânire actuală.* ***Regele va fi ales de către un consiliu de înțelepți, selectați în mod special, iar candidatul trebuie să se tragă din seminția lui David***" ("Russkaia Linia ", aug. **2002**).

Astăzi, noi **participăm activ <u>sau pasiv</u>** la aceste evenimente istorice.

Să trecem în revistă alte câteva "coincidențe" vis à vis de cele spuse de Sf. Ioan Teologul.

"..și iată a ieșit un cal vânăt și pe el era un călăreț, care se numea moartea și era urmat de iad; acestuia i s-a dat stăpânire peste a patra parte de pământ ca să ucidă cu sabia, cu foametea, cu molima." (Apoc.6, 8).

"Războaiele contra terorismului" sau contra "regimurilor nedemocrate" din Iugoslavia, Afganistan și Irak sunt arhicunoscute, fiind ultramediatizate. Următoarele țări "teroriste" sau "nedemocrate" luate în vizor sunt Iran și Venezuela, de unde se mai poate suge puțin petrol. Aceste războaie au făcut și fac zilnic zeci de victime din rândul cărora civilii reprezintă întotdeauna o bună parte. Foametea din Africa și Coreea de Nord, nemediatizată, este reală și face și ea ravagii. SIDA, ebola, sindromul vacii nebune, SARS, au fost și multe din ele sunt și azi bolile care au făcut în ultimii ani sute de mii de victime.

Tot în acele zile se spune că omul va ajunge la culmea nedreptății, a stricăciunii, tineretul va fi dezorientat și ușor influențabil în rău, făcându-se propagandă agresivă desfrâului și libertinajului total, familiile se vor destrăma, puhoaiele de corupți atei vor aduce cu ei viitura imoralității. **Adevărații creștini** se vor cunoaște **după fapte** și după cunoștințele lor.

O stranie "coincidență" face că se întâmplă chiar sub ochii noștri *distrugerea sistemului de sănătate, a sistemului de învățământ și a armatei* care și-a pierdut capacitatea de apărare a patriei de dușmanii noștri care există, deși acum își oferă cu viclenie prietenia.

"S-a declanșat ofensiva ocultă și magică pe tot frontul: *ocultiștii de toate nuanțele, astrologi, vrăjitoare, yoghini, hipnotizatori, teosofi, parapsihologi, OZN-iști, chiromanți, spiritiști, nenumăratele secte, magia tehnotronică* reprezentând comunicarea cu spiritele damnate (prin intermediul tehnicii și aparaturii supersofisticate, ținând de domeniul ciberneticii și al matematicii superioare), toți s-au încuibat pe toată suprafața pământului. *Toate aceste legiuni asaltează încontinuu mințile și inimile a milioane de oameni,* inoculându-le energii necurate prin tehnici de modificare a conștiinței, channeling etc, dereglându-le organismul prin intermediul biocâmpurilor distructive, codificând, programând și prefăcându-i pe bieții oameni în veritabili zombi". (ieromonahul rus Ioachim Athonitul - "Russki Vestnic").

Studiul amănunțit al Bibliei arată că în zilele din urmă va fi instalat un regim totalitar mondial, având un control economic absolut asupra întregii omeniri, precum și un control asupra identificării oamenilor, bazat pe cifrul 666.

La ora actuală, schimbul de mărfuri și bunuri a fost perfectat prin folosirea sistemului de cod barat, niște linii în plan vertical cărora le corespund niște cifre, care sunt citite de un ochi electronic, fiind astfel identificate produsele. Prima dată în lume s-a folosit în SUA, în 1970, iar acum este aplicat pe orice produs. Se numește UPC (Universal Product Code - Codul Universal de Produs). Vă sună cunoscut? Bineînțeles: mulți dintre dvs. își plătesc cablul tv la o firmă ce poartă acest nume. În Europa acest cod se mai numește EAN-13.

După o vreme, lumea se va obișnui cu aceste coduri, se va obișnui cu buletinele electronice, cu cipul cartelei telefonice și cu decontările fără numerar. Nici nu com concepe viața fără ele, iar toate acestea se întâmplă sub ochii noștri. Deja evenimentele se precipită. Se face tot posibilul ca noi să ne obișnuim cu sistemul codului barat.

Astăzi vedem codul pe sticlele de bere, mâine vom primi buletinele cu acest cod, având și o bandă magnetică prin intermediul căreia *vom fi nu numai identificați cu ajutorul scanner-ului, ca un baton de salam,* ci totodată se vor extrage o mulțime de informații cu caracter personal, informații ce se vor acumula automat în calculatoare, fără să mai fie nevoie de informatori. *Aceste date despre persoana dvs. se strâng chiar în momentul în care citiți articolul de față, prin site-urile pe care le accesați pe internet și mail-urile pe care le trimiteți, prin sondajele aparent inofensive la care sunteți invitat să răspundeți pe același internet, prin împrumuturile*

bancare și datoriile pe care le aveți, prin amenzile pe care le luați, prin telefonia mobilă și fixă ce intră în programul Echelon de ascultare a fiecărui cetățean. "Fiecare terminal GSM are un număr IMEI (Identificatorul Internațional de Echipament Mobil) și dacă testați * # 06 # pe telefonul dvs. mobil, o să vă dați cu ușurință seama că în orice moment autoritățile pot face legătura între un anumit telefon și un anumit card SIM. Practic, dacă se știe că persoana "X" are în posesie telefonul cu nr. IMEI "y", prezența acestui telefon este astfel identificată automat pe teritoriul unei anumite celule GSM, principiu pe care se bazează și serviciul "afișare informații celulă". Pe aria de acoperire a oricărei antene GSM un telefon este localizat imediat, iar localizarea poate fi făcută până la nivelul unei case sau al unui apartament" (Valentin Manoliu - "Dezvăluiri uluitoare despre modul în care este afectată România de gigantica conspirație internațională a Noii Ordini Mondiale").

În orice clipă informațiile cu caracter personal sau cele referitoare la afaceri vor putea fi sustrase și puse la dispoziția unor structuri totalitare.

Controlul economic total va pregăti instaurarea antihristului. **Fără un puternic sistem economic, care să-i permită să cucerească întreaga lume, fără să-i aibă ca ostateci pe majoritatea oamenilor, antihristul nu va veni, deoarece nu va putea să conducă lumea.**

Poate acum înțelegeți de ce s-a furat toată economia românească și de ce țara întreagă a fost dată plocon străinilor. **Ați ghicit, există un plan pe care majoritatea secăturilor politice de la noi îl realizează fără ca măcar să știe!**

După 1989 în posturile cheie din economia noastră au fost selectați și propulsați cei mai proști, corupți și șantajabili indivizi, pentru a pune pe butuci economia românească.

Imediat după aceea a apărut *zâna cea bună, Uniunea Europeană, care ne-a șoptit că noi suntem incompetenți și că trebuie să se ocupe ea de situație.* Este vorba de afaceri uriașe, finanțe, împrumuturi bancare și *datorii imense ce nu mai pot fi plătite.*

Toate acestea vor duce la sclavia țărilor, rând pe rând, față de o mână de oameni, la început, iar aceștia vor avea un singur "șef.

(continuare în numărul viitor)

Decebal Carp, Iași

***

DECEMBRIE 89

Mărșăluiți, strigoi,
Pe trupurile noastre,
Pe sufletele noastre.
Gloanțe nebune
Presărați pe visele noastre.
În acest întuneric murdar
Ne-ați smuls ochii
Să nu vă recunoaștem,
Ne-ați astupat gura
Cu bocancii voștri
Pătați de sânge,
Să nu urlăm,
În mizerie ne-ați înghesuit -
Și ne-ați acoperit cu pământ,
Dar lacrimile celor dragi ne-au regăsit.
Noi nu vom mai muri nicicând,

Dar voi, ce ne-ați ucis,
Voi ați murit de-atunci.
Să mă ierți, măicuță dragă,
Căci, nici în astă seară
Nu vin acasă:
Sunt plecat departe,
Sunt tot pe drum,
Dar nu sunt singur, mamă:
Ne-am înfrățit murind
În noaptea de decembrie,
Ne-am legat cu ființa de Hristos.
Și nu mi-e frică, nu mi-e frig.

Claudiu Riza, Craiova

(continuare din pag. 4)

SUCEAVA

Suceava, reședința județului cu același nume, nu se poate vizita într-o singură zi. Este un municipiu cu foarte multe obiective de prim rang, locul unde

voievodul **Petru I Mușat**(1374-1392) a stabilit în 1388 **capitala Moldovei**.

Petru Mușat a zidit **CETATEA SUCEVEI** și a bătut primele monede din Moldova.

Alexandru cel Bun (1400-1432) a adus completări cetății zidite de unchiul său. În vremea lui, Suceava ajunsese un renumit centru comercial și punct de vamă. Atunci s-au construit numeroase curți domnești și case boierești.

Evident că **Ștefan cel Mare** și-a adus și el contribuția la cetate, construind ziduri groase de 4 m, întărite cu 7 bastioane semicilindrice, rotunjite.

Zidurile cetății, cărora le-a dat foc în 1675 domnitorul Dumitrașcu Cantacuzino, din ordinul turcilor, folosind cantități mari de praf de pușcă, impresionează și astăzi.

Au fost refăcute ca să fie cât mai aproape de originale, adică de cele realizate de Ștefan cel Mare.

În toată lunga ei istorie cetatea nu a putut fi niciodată cucerită de către turci, în ciuda avariilor pe care aceștia i le-au pricinuit în timpul celor două mari invazii, din 1476 și 1483.

SCHEIA –*Biserica*

O altă cetate din Suceava, mai puțin cunoscută însă, este ***CETATEA SCHEIA***, un monument de arheologie.

Ctitorul ei este tot **Petru I Mușat;** ea pare să fie cea mai veche cetate de piatră din epoca feudală, cunoscută până acum în Moldova.

Astăzi este în ruină: i se mai văd bazele fundației care susținea zidurile groase de 2,5-3m.

Cea de-a treia cetate din Suceava este *ZAMCA*, mai nouă însă, ridicată în sec. al XVII-lea.

A fost ocupată și transformată în fort de către regele polon Ion Sobieski în timpul campaniei din 1690-1691.

Suceava are un mare număr de biserici, de aceea mă voi limita să le enumăr, fără a intra prea mult în amănunte.

Cea mai cunoscută este ***Biserica „Sf. Gheorghe Nou", MITROPOLIA NOUĂ***. În 1514 voievodul Bogdan al III-lea a început construirea ei și a fost terminată de Ștefăniță Vodă în 1522. Pictura exterioară datează din timpul lui Petru Rareș și se aseamănă cu cea de la Humor și Moldovița.

BISERICA MIRĂUȚI, ctitorită de domnitorul Petru I Mușat, este cea mai veche biserică din Suceava,

Biserica Sf. Ioan cel Nou

Biserica Cocorilor

fiind ridicată în deceniul 1380-1390.

Aici au fost depuse **moaștele Sf. IOAN CEL NOU**, aduse de la Cetatea Albă de către Alexandru cel Bun, în 1402.

Biserica a fost restaurată la sfârșitul sec. al XIX-lea de către arhitectul austriac Romstärfer.

BISERICA DOMNEASCĂ are hramul Sf. Dumitru; este ctitoria lui Petru Rareș, construită între 1534-1535; impresionantul turn al clopotniței a fost construit de ginerele său, Alexandru Lăpușneanu, în 1561.

Biserica „Învierea Domnului", zidită în 1552 de Elena Doamna, văduva lui Petru Rareș, ***Biserica „Sf. Ion Botezătorul"***, zisă ***a Coconilor***, zidită în 1643 de Vasile Lupu; ***Biserica „Sf. Nicolae"***, ctitorită în 1611 de Const. Movilă, și ***Biserica „Armenească"*** construită în 1512 de către negustorul Azvurduș, trebuie, de asemenea, vizitate.

Deși subiectul articolului îl constituie mănăstirile, nu pot să nu spun câteva cuvinte și despre **STUPCA** *(tot din jud. Suceava), locul unde se află* ***Casa Memorială*** *a celebrului și neîntrecutului compozitor și violonist naționalist bucovinean* **CIPRIAN PORUMBESCU (1853 – 1883);** *în apropierea Casei Memoriale se află și un Muzeu impozant și foarte bine amenajat, cu mobilă și fotografii de epocă,*

Cetatea ZAMCA

dedicat memoriei lui, cu fundal sonor din creațiile genialului compozitor.

Ciprian Porumbescu a absolvit **Conservatorul din Viena** și a studiat **Teologia la Cernăuți**; a fost dirijor al corului **Societății culturale naționaliste *"Arboroasa"*** din Cernăuți și al Societății studențești *"România Jună"* din Viena (formată din studenții români care studiau la Viena). Tot la Viena Ciprian Porumbescu va scoate 20 de piese corale reunite în *"Colecțiune de cântece sociale pentru studenții români"*: *"Cântecul gintei latine"*, *"Cântecul Tricolorului"* – *"Trei culori"* și *"Imnul Unirii"* – *"Pe-al nostru steag"* ș.a., muzica acestui din urmă cântec este folosită astăzi de către Albania pentru imnul ei național!

Premiera operetei sale, *"Crai Nou"*, compusă pe textul piesei lui Vasile Alecsandri, a avut loc în sala festivă a Gimnaziului Românesc din Brașov (astăzi Colegiul Național „Andrei Șaguna"), și a repurtat un succes imens.

Arestat și închis pentru activitatea sa de redeșteptare a sentimentului național la Români, în timpul detenției a continuat să compună, printre lucrările sale numărându-se *"Rapsodia română pentru orchestră"*, *"Baladă pentru vioară și pian"*, și numeroase lucrări corale: *"Inimă de român"*, *"Horă"*, *"Gaudeamus igitur"*, *"Odă ostașilor români"*, *"Serenadă"*, *"Noapte de primăvară"*, *"La malurile Prutului"*, *"Altarul Mănăstirii Putna"*, precum și muzică religioasă pentru coruri bărbătești: *"Cântările Sfintei Liturghii în do major"*, *"Tatăl nostru"*, *"Condacul Maicii Domnului"* ș. a.

(continuare în numărul viitor)

ORAŞUL BĂLŢI, REVISTA „PĂMÂNT SOVETIC" ŞI KATYN-ul ARMATEI ROMÂNE

Cu totul întâmplător, cercetând cu puţine zile în urmă fişierele de la Biblioteca Academiei Române, am găsit, în sectorul rezervat ziarelor, titlul unei publicaţii care m-a făcut să o solicit şi să o cercetez.

Este vorba de **„*PĂMÂNT SOVETIC*" (*sic!*) care a apărut în oraşul basarabean Bălţi, în anul 1940, în luna iulie, la numai câteva zile de la invadarea teritoriului dintre Nistru şi Prut de către hoardele armatei roşii.**

Poetul basarabean Mateevici ne-a lăsat în anul 1916 o bijuterie de poezie patriotică, pe care o ştim cu toţii, intitulată sugestiv „*Limba noastră*".

Ziarele şi revistele care au apărut în perioada interbelică aveau o înaltă ţinută – să amintesc doar de „Viaţa Basarabiei" scoasă de Pantelimon Halipa şi „Din trecutul nostru" de eruditul cunoscător al istoriei Moldovei, Gheorghe Bezveconni, de cotidianul „Raza" de la Chişinău, de revista literară „Bugeacul" apărută la Ismail şi chiar de puzderiile de publicaţii şcolare, scrise şi ele într-o limbă impecabilă de tânăra generaţie şi dascălii lor, care îşi aveau „redacţiile" în toate liceele, cele mai reprezentative, de la Cetatea Albă, din sud, până la Hotin, în nord. **Era o viaţă culturală intensă**, exista în capitala Basarabiei un Teatru Naţional şi un post de radio, în Chişinău exista o libertate deplină de exprimare şi pentru minoritari, aceştia aveau cotidienele şi revistele lor scrise în limba maternă: idiş, rusă, ucraineană şi chiar germană.

Ziarul din Bălţi „*PĂMÂNT SOVETIC*" se situează însă la antipodul celei mai elementare cunoştinţe a limbii române, dar, atenţie! nu este vorba de o slavizare a limbii noastre, ci de o batjocorire a ei datorită ignoranţilor şi semianalfabeţilor care iscăleau micile lor ştiri. Nu mai vorbesc de conţinut, totul era în frunte cu lozinca „hei-rup" cu întreceri socialiste, depăşiri de plan grefate pe o **propagandă comunistă rudimentară menită „să spele" creierele de conştiinţa şi tradiţiile seculare** ale populaţiei majoritare româneşti care exista în judeţul Bălţi.

Proletari din toate ţările, uniţi-vă! — Preţu 5 copeişi — Bălţi, Marţi 15 Octiabri 1940. Nr. 85

PAMÂNT SOVETIC

GAZETA ZILNICĂ

naintea intâii recrutări în noile şcoli

Să întâmpinăm cu noi biruinţi a XXIII aniversare a Revoluţiei din Octiabri

Zavodu de zahăr intră în întreşerea soţialistă a industriei de zahăr din Uniunea R. S. S.

Pregătirea pentru deschiderea şcolilor de meşteşugari, de drum de şer şi a şcolilor FZO

Să întâmpinăm cu noi biruinţi a XXIII aniversare a Revoluţiei din Octiabri

Zavodu de zahăr intră în întreşerea soţialistă a industriei de zahăr din Uniunea R. S. S.

In ziua de 12 octiabri, colectivu munşitorilor, slujbaşilor, injinerilor şi tehnişienilor din zavodu nostru a chemat o adunare obştească închinată intrării în întreşerea soţialistă a industriei de zahăr din Uniune, organizată din iniţiativa truditorilor din zavoadele din Masov şi Crasilovsc şi redacţia gazetei ţentrale „Industria de hrană".

Tov. Udler a arătat că zavodu nostru intră în grupa a doua a fabrişelor de zahăr şi mântuind childuitor sezonu, intrecând normele cu 104 proţente, a pute lua premii în valoare de 40 şi 20 nii de ruble.

Munca udarnică a colectivului nostru în vremea remontului îi o chezăşie că în vremea producţiei om ajunje la izbânzi şi mai mari.

Preşedintele zavcomului tov. Plisco, şierbătoru de zahăr Iasinschi, electrişianu Zilber, ...

De a îndeplini planu întărit de Comisariatu Norodnic a industriei de hrană de a prelucra în vremea sezonului de producţie 30 nii de ţentnere zahăr în preţ de 870,6 nii ruble.

Pentru înfăptuirea planului ne luăm următoarele îndatoriri:

1. De a nu ave nişi o avarie în periodu producţiei.
2. Oprirea zavodului pentru remont după plan, să nu între că 2 şeasuri într'o decadă.
3. De a produşe zahăr fără îndepărtări dela standard şi anume:

A) **Zahăr tos** trebui să aibă: a) Saharoză curată 99,8%. b) Umezeală nu mai mult de 0,12 „ c) Coloritu după Ştamer nu mai mult de 0,80.

B) **Zahăr cubic:** a) Trebui să dea o soluţie incoloră sau cu o nuanţă al...

Lingviştii noştri de astăzi vorbesc de pocirea limbii româneşti, cauzată de rusificarea ei dar, aşa cum am mai spus mai sus, nu este vorba de aşa ceva şi o voi exemplifica, fără a face însă comentarii, făcând însă haz de necaz.

Ziarul „*PĂMÂNT SOVETIC*" nr. 85, marţi 15 octiobri (!) 1940, are sus pe partea stângă tocita lozincă „*Proletari din toate ţările, uniţi-vă!*", iar *preţu* (!) era de *5 copeişi* (!). Articolele scurte, total neinteligibile pentru a fi deci comentate, au titluri ca „*Înaintea întâii* (n. n.: !) *recrutări în noile şcoli*" şi este, de fapt, un apel pe care însă îl reproduc:

„*Setăşeni (!) care mântuie (!) şcolile de meserii, pe drum de şer (!) şi şcolile de învăţământ de fabrică zăvod(?!), se folosesc de amânări(!) în Armata Roşi(!) şi în Floti Militari Maritim (!) pân (!) la mântuirea (!) termenului îndatoritor de muncă (!) în întreprinderile de stat*"...

Mutilarea limbii româneşti face să-ţi pui capul la contribuţie, să gândeşti ce a vrut să se spună în acest text, să zici apoi „Evrika" şi să tragi concluzia firească că tineretul nu se înghesuia să se înroleze în „Armata Roşi" şi "Floti Militari Maritim" necesară a aerului şi apa imperialismului sovietic în planurile sale expansioniste de invadare a Europei.

Alte titluri care stârnesc zâmbete: „*Să întâmpinăm cu noi biruinţi a XXIII haniversări (!) a Rivoluţi (!) din Octiobri (!)*" şi „*Zavodi (!) de zahăr intră în «întreşerea» soţialistă (!) a industriei de zahăr din Uniunea RSS(!)*", „*Răspundem la chemarea strigăt (!) al munşitorilor (!) din Moscov şi Tiraspol*", „*Seminar de aghitatori (!) la Slobozia*", „*Mânţănita (!) supreajelor (!) semănatu «merje ghine»*", „*Un declod (?) antirelighios (!)*", „*Spectacolii (!) şercului (!) dramatic de sineactualitate (!) artistică*".

Mă opresc aici cu enunţarea titlurilor, nu înainte de a aminti şi de autorii acestor ştiri – nu articole, dat fiind talentul lor incapacitate de a le redacta şi felul în care maltratau hârtia cu peniţa – adică **nume "neaoş româneşti": *Munder, Ratau, W. Roll, Zenon Riaboşapca, B. Braunştein, Fihman, Pristov, Babin, Bernatov, Weisman, Sodeschi...***

Dar să răsfoim şi nr. 89 de joi 24 aprili (!) la un preţ însă dublu, 10 copeişi (!). iar titluri cu anumite cuvinte pe care nu le poţi înţelege deoarece nu figurează în nici un dicţionar: „*Buidjetu (!) RSS Moldoveneşti*", „*Înştiinţare informativă pentru oricini (!)*", „*Noi sporuri (!) la zavoda (!) di (!) bere*", „*Soarta retujiaţilor (!) franţuji (!)*", „*Biroul de spasvi (!) care a «căntat 40 de căntece(!)»*", „*Sovetse şi norodnise (!)* ***semnate de alţi buni «rumâni», ca Zaidelman, Sculchin, Zinucov sau Crajnoski*"...**

Intenţionez să vă fac să râdeţi şi prin exemplele de mai jos pe teme de politică externă: „*Primirea lui Ciano de către Ghitler* (ha-ha)", „*Alegătorii (!) americani ţin cu Ruzvelt* (ha-ha!) şi „*Tuderas – premier ministru Greţiei* (ha-ha).

În orice limbă de pe glob se respectă ad literam numele proprii, de la Tutankamon şi Hamurabi din antichitate, până la personalităţile istorice ale vremurilor noastre ca Hitler şi Roosevelt, dar la Bălţi „redactorii" au „metamorfozat" voit aceste nume, fără nici o noimă.

Am avut ocazia să vizitez oraşul BĂLŢI, pentru prima şi ultima oară, în anul 1975, fiind înscris, prin ACR, la o excursie timp de o săptămână, pe itinerarul CERNĂUŢI – BĂLŢI – ORHEI - CHIŞINĂU.

Oraşul BĂLŢI, cu centrul său format numai din blocuri cenuşii mi s-a părut trist, cu magazine care etalau numai mărfuri ieftine şi de calitate inferioară, dar era destul de animat, vorbindu-se cu precădere româneşte.

De altfel, şi comunele prin care am trecut aveau nume pur româneşti; amintesc doar de câteva: Corneşti, Făleşti, Glodeni, Râşcani sau Sângerei.

Drumurile erau bune dar din motive „strategice" panourile de la marginea şoselelor indicau numai direcţia către comune şi nicidecum, ceea ce este esenţial, distanţa dintre localităţi. Puteai astfel să mergi 5, 20 sau chiar 50 km, „bâjbâind" până să ajungi la destinaţia propusă, ca la sfârşitul războiului când, din oraşele din vestul ţării (Arad, Timişoara, Oradea), erau indicatoare având doar o săgeată pe care scria „spre Berlin"!...

Oamenii, amabili şi prietenoşi, s-au bucurat că am conversat cu ei.

Am văzut în zona centrală ceva ce văzusem, cu o zi sau două înainte, la Cernăuţi: frumoasele catedrale româneşti fuseseră transformate în muzee atee.

Cea de la Bălţi, una dintre cele mai frumoase şi impresionante edificii bisericeşti ortodoxe române, fusese construită în anul 1938. Era în stil brâncovenesc, cu o clopotniţă în afara clădirii, zidurile şi turlele fiind de culoare albăstruie.

Crucile de pe turlele bisericii şi a clopotniţei fuseseră tăiate, pereţii pe care erau pictaţi sfinţii fuseseră scrijeliţi, în vitrinele de sticlă erau expuse cărţi antireligioase, afişe şi caricaturi josnice la adresa preoţimii.

Nimeni nu se afla înăuntrul „muzeului", iar ghidul, din lipsă totală de activitate, mânca pe trepte seminţe de floarea soarelui.

La poartă, o femeie mai în vârstă mi-a spus să mă duc la unica biserică „care lucrează" (adică este deschisă pentru credincioşi).

Şi iată-mă la biserica respectivă, curată şi bine întreţinută.

Pe placa de marmură de la intrare stătea scrisă istoria ei, de la înfiinţare şi până în anul 1942, când se preciza că a fost refăcută din temelie de către mareşalul Ion Antonescu.

Preotul bisericii, un octogenar, aflând că un credincios de la Bucureşti a venit la Bălţi ca să se roage la unica biserică de aici, s-a bucurat mult şi a evocat pe larg trecutul şi prezentul Bălţilor.

Preotul învăţase la Liceul de băieţi „Ion Creangă" din oraşul ce număra pe atunci 13-14.000 de oameni; existau licee teoretice şi comerciale, şcoli normale şi industriale, 20 de şcoli primare, dar şi două licee evreieşti, de băieţi şi fete, precum şi două şcoli evreieşti. La o populaţie relativ mică existau o catedrală şi şase biserici ortodoxe, câte o biserică catolică, armenească, lipovenească şi baptistă şi mai multe sinagogi. Ruşi nu prea existau, erau în schimb nu mai puţin de patru săli de teatru, două cinematografe, patru societăţi corale, un cămin cultural al Fundaţiei Regale, patru biblioteci - din care una evreiască şi un ziar, „Glasul Moldovei".

În vara anului 1941, în retragere, ruşii au incendiat oraşul, după ce mai înainte mii de familii de români înstăriţi datorită hărniciei lor, au fost mutaţi cu forţa, noaptea, în inima Siberiei.

Jale şi ruine, cu acestea au întâmpinat românii de pe malurile Răutului (râu care trecea prin Bălţi) pe soldaţii români, stând în genunchi, cu pâine şi sare.

După ocuparea de către Armata Română oraşul a început să se reclădească, biserica a fost refăcută din temelie, iar mai târziu, la reocuparea de către ruşi, enoriaşii s-au opus autorităţilor sovietice când au vrut să şteargă de pe placă numele lui Ion Antonescu, deoarece, pe bună dreptate, l-au considerat un ctitor al bisericii lor.

Dar din discuţia cu preotul bisericii am mai reţinut un aspect: **la reocuparea oraşului Bălţi de către trupele sovietice în martie 1944, s-a înfiinţat la marginea localităţii**, pe o luncă mocirloasă a râului Răutu, **un imens lagăr unde erau internaţi câteva zeci de mii de prizonieri români şi nemţi.** Asprimea vremii, lipsa hranei şi a asistenţei sanitare au făcut ca aproape toţi cei închişi în dosul gardurilor de sârmă ghimpată să moară pe capete, dar foarte mulţi au fost **împuşcaţi de gardieni**.

Puţini au scăpat cu viaţă, adevărate schelete umane puse apoi la muncă în minele de cărbuni de dincolo de Munţii Urali, cei mai mulţi fiind apoi înhumaţi în gropi comune în pământul islazului.

Mi-am amintit de această relatare sumbră a preotului din Bălţi mai deunăzi, citind

scrisoarea ierodiaconului Nicodim Şchiopu din Bălţi (Basarabia), adresată călugărilor români de la Sfântul Munte Athos, scrisoare publicată de curând într-un ziar din Chişinău.

O publicăm şi noi întrucât considerăm că este un document de prim plan:

"Această scrisoare ar trebui publicată de toate ziarele şi tradusă în toate limbile, adusă la cunoştinţa întregii lumi, căci sunt morţii noştri căzuţi pentru ţară şi Neam, fără altă vină decât că erau soldaţi români ce şi-au făcut datoria, dar asasinaţi mişeleşte de „eliberatorii ruşi".'

Şi despre această crimă aflăm abia acum, căci, ca şi în cazul asasinatelor de la Katyn, ruşii au încercat până azi să o ascundă, în ciuda tuturor evidenţelor.

România, deşi a dus un război drept de eliberare a teritoriului invadat de agresorii sovietici în urma pactului dintre Stalin şi Hitler, **iar mai apoi a fost considerată a patra ţară în ce priveşte efortul şi contribuţia militară la zdrobirea Germaniei, a fost tratată drept ţară învinsă;** de aceea, în ciurda crimelor armatei roşii, în optica lor nu avem dreptul nici să ne cinstim morţii.

Adevărul nu poate fi ascuns însă la infinit, el iese la iveală mai devreme sau mai târziu.

În anul 1944, la năvala hoardelor ruseşti care au ocupat Basarabia, armata roşie a făcut zeci de mii de prizonieri militari. În oraşul Bălţi au fost concentraţi cca. 50.000 de militari ai Armatei Române, care ţinuseră piept hoardelor dezlănţuite. Din cei cincizeci de mii, 80 la sută erau români, iar ceilalţi erau aprox. 5000 germani, 2000 unguri, iar restul cehi şi polonezi.

În nord-estul oraşului, unde curgea râul Răut şi se formează mlaştini, KGB-ul a găsit locul cel mai nimerit să amplaseze lagărul, înconjurat de garduri înalte, cu sârmă ghimpată.

Chinurile acestor prizonieri erau de neînchipuit; foamea era flagelul numărul unu, însoţit de lipsa de igienă, bolile, frigul şi umezeala produceau decese fără număr.

Din acel lagăr unii mai curajoşi au încercat să evadeze, dar au fost mitraliaţi.

Totuşi au mai fost şi fugari scăpaţi, pe care nu i-a mai găsit nimeni decât atunci când s-au făcut singuri cunoscuţi, după destrămarea Uniunii Sovietice.

Informaţii despre crimele petrecute în acest lagăr s-au publicat în *„Curierul de nord"* din oraşul Bălţi, săptămânal al Basarabiei de Nord. Ziarul mai apare şi acum, dar ştrangulat şi ameninţat de către cei care urăsc tot ce este românesc.

Din declaraţiile celor evadaţi, s-au stabilit crimele KGB-ului săvârşite la Bălţi.

Toi cei aproape cincizeci de mii de prizonieri au fost împuşcaţi în ceafă de militarii KGB-ului şi aruncaţi în şanţuri mocirloase, pe care tot ei le-au săpat la ordin (*exemplul tipic al asasinilor KGB- işti, întocmai ca şi cazul Katyn-ului,* unde diferă numai numărul celor asasinaţi).

Îndată ce au fost date în vileag cele întâmplate, **s-au făcut sondaje în mlaştini, în anii 1991 - 1992.** Rezultatele au fost cutremurătoare: ***nici hârleţele, nici lopeţile nu au putut fi utilizate din cauza mulţimii scheletelor şi osemintelor răspândite în aceste mocirle.***

Inimile îndurerate ale bunilor români, ale evlavioşilor creştini şi ale celor de la săptămânalul „Curierul de Nord" i-au împins pe aceştia să facă o piramidă de oase şi cranii, care au fost strânse pe un loc uzat, peste care s-a aşternut o mare cantitate de pământ bătătorit şi s-a ridicat în felul acesta un deluşor mai înalt, o movilă în trepte, tot din ţărână, iar pe partea ei de sus s-a aşezat o troiţă. Troiţa de lemn sculptat a fost darul credincioşilor din raionul Râşcani, din apropierea Bălţilor. Pe data de 7 mai 1992, această troiţă a fost sfinţită de către Preasfinţitul Petru de Bălţi, cu sobor de preoţi şi monahi, la care sfinţire **au participat mii de credincioşi români şi autorităţile orăşeneşti.**

Atunci, prin cuvânt solemn, rostit de ierodiaconul Nicodim Şchiopu, s-a lansat apelul ca pe acel loc să se construiască o biserică sau o Mănăstire a Oaselor, pentru ca zi şi noapte preacuvioşi monahi şi cucernici preoţi să pomenească sufletele celor cincizeci de mii de martiri nevinovaţi, ucişi mişeleşte de către militarii sovietici.

Din cauza lipsei de fonduri, Biserica Oaselor a rămas numai în proiect, un plan făcut de arhitecţi inimoşi.

Oare de ce nu se vorbeşte nimic de acest genocid împotriva poporului român?

De ce nu se stabileşte adevărul în privinţa masacrelor făcute împotriva neamului nostru? *Căci şi aceste crime monstruoase nu sunt altceva decât tot holocaust, trecut însă sub tăcere. Oare nici chiar morţii nu sunt toţi egali în faţa lui Dumnezeu?"*

Aici se încheie cutremurătoarea scrisoare a ierodiaconului Nicodim Şchiopu.

Emilian Ghika

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE: *"Din ce se întreţine Mişcarea Legionară?"* a fost dat de Vali Ghineţ din Giurgiu, 30 de ani,

care a câştigat cartea *"Însemnări de pe front"* - Neculai Totu (avocat, comandant legionar al Bunei Vestiri, luptător împotriva bolşevismului pe frontul spaniol, alături de Ion Moţa şi Vasile Marin, decorat de gen. Franco, asasinat în masacrul antilegionar din noaptea de 21/22 sept. 1939).

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Mişcarea Legionară s-a întreţinut întotdeauna şi se va întreţine EXCLUSIV din: **cotizaţiile membrilor, donaţii ale suplimentare ale legionarilor, donaţii ale simpatizanţilor, vânzarea revistei şi a cărţilor legionare etc.** Deci din RESURSE PROPRII.

"Un şef care admite finanţarea mişcării sale din afara organizaţiei, este ca şi omul care-şi învaţă organismul să trăiască din medicamente. *În măsura în care administrezi unui organism medicamente, în aceeaşi măsură îl condamni să nu mai reacţioneze singur. Şi mai mult, în momentul în care i-ai ridicat medicamentele, moare. E la discreţia farmacistului!* Tot astfel o mişcare este la discreţia celor care o finanţează. Aceştia ar putea, la un moment dat să înceteze finanţarea şi mişcarea, neînvăţată a trăi prin sine, moare.";

"... **sfătuiesc pe oricine conduce o mişcare bazată pe sănătate, să refuze orice tentativă de finanţare, dacă voieşte să nu-şi omoare mişcarea.** *Pentru că o mişcare este astfel constituită încât să producă singură din credinţa şi jertfa membrilor ei, exact atât cât îi trebuie pentru ca să poată trăi şi să se poată dezvolta.*

Pentru o normală şi sănătoasă dezvoltare, o mişcare nu are drept să consume decât atât cât poate produce ea, şi nu poate produce decât în măsura capacităţii de credinţă şi deci de jertfă a membrilor ei.

Nu produce suficient?

Nu vă stă deschisă calea finanţării, ci aceea a intensificării credinţei. E chiar un indiciu: a nu produce suficient este o dovadă a puţinătăţii credinţei.

Nu produce nimic?

Organizaţia e moartă sau se va prăbuşi în curând. Lipsită de credinţă, ea va fi învinsă de cei ce o au."

(Corneliu Zelea Codreanu – *"Pentru legionari"*, cap. *"Probleme de ordin material"*)

Întotdeauna legionarii s-au întreţinut cu bani puţini şi mult suflet.

"O mişcare, ca şi un om de altfel, poate avea nevoie, uneori, de o cantitate mare de bani. Se poate împrumuta, pentru ca să plătească cu timpul.

Deci, domnilor şefi de mişcări (vorbesc pentru cei ce vor veni după noi), să respingeţi pe binevoitorii care se vor oferi să vă finanţeze mişcarea, bineînţeles, dacă vor mai fi în viitor de aceştia." (Corneliu Zelea Codreanu – *"Pentru legionari"*)

Mişcarea Legionară nu acceptă "sponsorizări", ci doar DONAŢII, pentru că:

"Toţi acei ce au posibilităţi de finanţare şi finanţează, sunt bancherii evrei, marii bogătaşi evrei, marii cerealişti evrei, marii industriaşi evrei, marii comercianţi evrei. ***Ei finanţează partidele politice pentru a extermina pe români în ţara lor.***

Oameni cu dare de mână, oameni bogaţi, până la limita bunei cuviinţe, vor fi. Ei nu vor avea posibilităţi de finanţare, ci vor putea numai să ajute, din prinosul lor, o mişcare. ***Această obligaţie de a ajuta, de a-şi ajuta neamul în grele momente, o au toţi românii şi vor avea-o în veacul veacurilor. Ajutorul lor este şi va fi bine primit totdeauna."*** (Corneliu Zelea Codreanu – *"Pentru legionari"*)

N. RED.: Această întrebare a fost provocată de afirmaţia unor "tovarăşi" că vânzarea revistei noastre şi a materialelor de propagandă legionară ar reprezenta o sursă de venituri şi că ar fi neconformă cu principiile legionare!!

Având în vedere că am enumerat sursele legionare de venituri, se poate uşor trage concluzia că ar fi imposibil să edităm mai departe revista şi alte materiale dacă acestea ar fi distribuite gratuit. Ideea că aceste cheltuieli ar trebui făcute din banii personali ar trebui asociată cu ideea că unii dintre noi ar fi bancheri, ceea ce nu este real.

ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: Care sunt cărţile legionare cele mai importante, care trebuie citite pentru a cunoaşte Mişcarea?

PREMIU: *"Roza vânturilor"* – Nae Ionescu.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile **RODIPET** din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

ABONAMENTE PENTRU ANUL 2008:

- pentru **Bucureşti şi provincie:** 40 RON (400.000 lei vechi) / an;
- pentru **Europa:** 50 RON (500.000 lei vechi) / an; pentru **America, Australia, Canada:** 100 RON (1 milion lei vechi) / an.

În aceste preţuri sunt incluse: *costul revistei, contravaloarea taxei poştale, plicurile etc.*

Pentru orice informaţie în legătură cu abonamentul puteţi lua legătura cu secretarul de redacţie (adresa de abonamente de mai sus).

Sergiu Cernat – Iaşi: Iluminismul: mişcare ideologică şi culturală, care s-a manifestat pe parcursul sec. XVIII, al cărui scop a fost să pună raţiunea în centrul tuturor lucrurilor (împotriva lui Dumnezeu). Iluminiştii erau mai mult scriitori decât filosofi: Voltaire, Montesquieu, Rousseau. Scrierile lui Voltaire sunt îndreptate împotriva inechităţilor sociale şi "intoleranţei religioase"; a criticat Biserica, militând pentru libertatea cuvântului, a gândirii, considerând că relele societăţii pot fi îndreptate prin alianţa între monarhi şi filosofi (transformarea statului creştin de până atunci în statul ateu). Voltaire este teoreticianul despotismului luminat. Montesquieu critică, de asemeni, "intoleranţa religioasă", instituţiile culturale şi de stat, teoretizând principiul separării puterilor în stat. Jean-Jacques Rousseau considera sursa inegalităţii şi a relelor în societate ca fiind proprietatea privată, milita pentru participarea tuturor cetăţenilor la viaţa politică. "Enciclopedia", 35 de volume, publicată de Denis Diderot şi d'Alembert, conţine ideile revoluţionare ale iluminismului: lupta pentru progres, libertate şi toleranţă, egalitatea între oameni. Forma ideologică a iluminismului, prin critică la adresa vechiului regim, a pregătit, pe plan ideologic, marile răsturnări cauzate de Revoluţia franceză.

Stela Diaconu – Sf. Gheorghe: Dan Puric, născut la 12 febr. 1959, actor la Teatrul Naţional din Bucureşti, a absolvit IATC-ul în clasa prof. univ. dr. Dem Rădulescu; este actor, regizor şi scenarist, şi a jucat atât în teatru, cât şi în film. Spectacolele sale – "Toujours l'amour", "Made in Romania", "Costumele", "Don Quijote" - au cutreierat lumea. Roluri principale: "O scrisoare pierdută", "Slugă la doi stăpâni" (Carlo Goldoni), "A douăsprezecea noapte" (Shakespeare) ş.a.; în film a jucat rolul principal în coproducţia româno-sârbă "Tinereţe frântă", precum şi în filme pentru Televiziunea din Lausanne. Are programul său, mărturisit în toate emisiunile, "*să revitalizăm naţiunea română*", spune că "mătură poteca spre Biserică", dă mereu citate din Nae Ionescu, Eliade, Ţuţea, crede în Dumnezeu şi în elite, consideră că nu e nevoie doar de talent, ci şi de conştiinţă, pe don Quijote îl caracterizează ca "ultimul suspin creştin al Occidentului"; spectacolele sale se joacă de ani de zile cu sala arhiplină. Cam asta ştiu eu despre Dan Puric...

Tudor Velea – Piteşti: Deşi are doar 12 steluţe pe steag, UE este compusă din 27 de ţări. Statele fondatoare – în 1958 - erau în număr de şase: Belgia, Franţa, Germania, Italia, Luxemburg, Ţările de Jos. Apoi s-au adăugat, succesiv: Danemarca, Irlanda, Marea Britanie, Grecia, Portugalia, Spania, Austria, Finlanda, Suedia, iar recent: Cipru, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Cehia, Slovacia, Slovenia, Ungaria; anul trecut au intrat în această Uniune şi România şi Bulgaria. UE, o entitate politică, socială şi economică, este considerată a fi o construcţie sui generis, situându-se între federaţie şi confederaţie. (O federaţie este un stat format dintr-un număr de state care au transferat o mare parte din suveranitatea lor unei noi entităţi, supraordonată acestora, numită guvern central - "federal". Într-o federaţie, statutul de autoguvernare al statelor componente este stabilit prin Constituţie şi nu poate fi schimbat prin hotărârea unilaterală a guvernului central. Statele membre nu au drept de secesiune unilaterală, iar domenii precum politica externă ţin strict de competenţele federale. Cele mai cunoscute federaţii din zilele noastre sunt: Australia, Brazilia, Canada, Germania, India, Rusia şi Statele Unite ale Americii. În schimb, confederaţia este o uniune de state independente sau de unităţi teritoriale autonome, înfiinţată pe baza unui acord internaţional, prin care se determină condiţiile de asociere a statelor şi de funcţionare a acestora.)

Ilie Anghelescu – Ploieşti: *Cabala* reprezintă interpretarea dată de iudaism Vechiului Testament; cu alte cuvinte, termenul desemnează doctrina iudaică din Evul Mediu, bazată pe această interpretare, apărută, probabil, încă din timpul captivităţii babiloniene şi transmisă printr-un şir de iniţiaţi, şi care interpreta Biblia în sens ocult, recurgând la simbolismul numerelor şi literelor, uneori şi la practici magice. La cealaltă întrebare a dvs., vă pot răspunde că Nabucodonosor a domnit între anii 605-562 î. Hr., i-a învins pe egipteni, a anexat Siria la regatul Babilonului şi a cucerit Iudeea în 587 î. Hr., iar un an mai târziu a cucerit şi Ierusalimul, a distrus Templul şi zidurile de apărare şi a deportat mulţi evrei în Babilon. A reconstruit regatul Babilon, acesta devenind un mare imperiu prin cuceririle teritoriale: Asiria, Siria, Fenicia şi Iudeea.

Octavian Gâştescu – Bucureşti: Sunteţi bine informat în legătură cu diversele adrese la care au locuit – atenţie, vremelnic – unele personalităţi legionare, dar nu se pot pune plăcuţe comemorative pe casele respective, aşa cum sugeraţi, din cauză că aceste case aparţin acum unor persoane care nu au nici o legătură cu Mişcarea şi, mai mult, sunt speriate de persecuţiile îndurate de rudele lor care au fost legionare sau doar simpatizante.

Adrian Coman – Buşteni: *Pax Romana*, pacea romană, asociată personalităţii împăratului şi strălucirii Romei Eterne, a fost o realitate istorică, un mod stabil de organizare a vieţii sociale, un sistem de ordine internaţională, şi a devenit în timp un model de structurare a raporturilor politico-militare pe spaţii geo-politice largi. Imperiul Roman s-a bazat şi pe o puternică „clasă mijlocie" alcătuită din: negustori, comercianţi, funcţionari, proprietari agricoli mici şi mijlocii, numărul sclavilor a scăzut considerabil, dar a sporit cel al fermierilor şi coloniilor, alte elemente de susţinere a Imperiului prin contribuţii fiscale, de muncă şi militare. Ca şi Imperiul, Pax Romana era considerată un concept politic caracterizat de universalitate, a cărui valoare depăşea frontierele propriu-zise ale statului roman. Prin romanizarea unor popoare italice, celtice, tracice, ilire s-a obţinut o combinaţie etno-culturală în Imperiu (cu excepţia Orientului), proces cu urmări decisive în apariţia popoarelor romanice moderne. Imperiul de Apus şi în cele din urmă căpeteniile lor s-au substituit autorităţii imperiale, Roma rămânând totuşi o capitală a creştinătăţii şi un izvor de autoritate religios-politică.

Claudiu Riza – Craiova: Mi-au plăcut toate poeziile trimise de dvs. şi m-am hotărât, din lipsă de spaţiu, la una, care mi-a atras atenţia în mod deosebit. Sper ca în numărul viitor să mai public una, poezia "Lacrimi" (observaţi tematica pe care o prefer).

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai
Nicolae Badea - secretar de redacţie

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

